

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

3 2020
ročník XVI.

Lanžhotské hody na starých fotografiích

archiv MěÚ

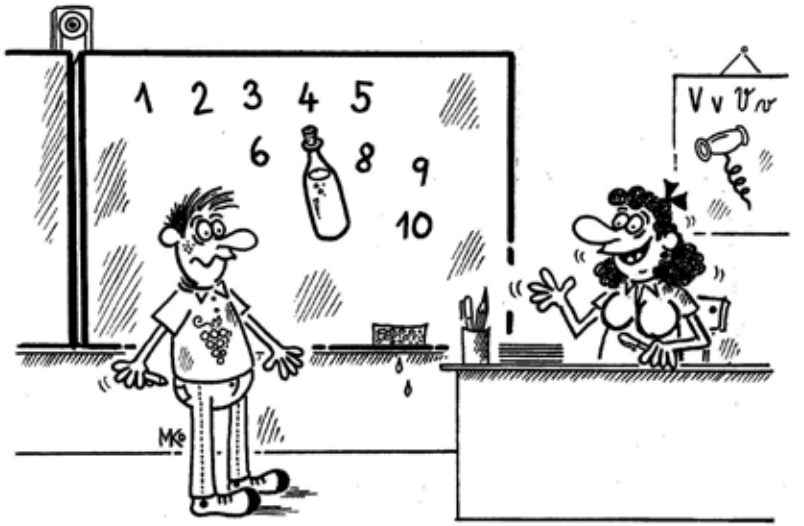

titulní strana: Stavjání máje, foto Filip Klimovič

OBSAH

Lanžhotské hody a hodky 2020 4
Slovo starosty 7
Výpis z usnesení ze zasedání zastupitelstva .. 11
Společenská kronika 13
Kulturní akce 14
Koronavir 14
Lanžhotské kalendárium 19
Okénko knihovny 18
Okénko farnosti 20
Okénko školky 22
Okénko školy 29
Gratulace k životnímu jubileu 33
Kytička vzpomínek na paní učitelku 33
Pan učitel Hebron ve vzpomínkách 35
Nález válečných artefaktů v Lanžhotě 37
Gdo teda vlastněvá stavjau lanžockú máju? .. 40
Vzpomínky na mládí 44
Hodovní úterý 46
Z lidové pokladnice 48
Letní zpívání ženských sborů 53
Zámeček v Lanžhotě 55
Lanžhot rekordní 59
Krupobití v Lanžhotě roku 1845 64
Fotbal ve stínu nemoci covid 19 64
Memorial Martina Mészárose 66
10. sezóna kuželek 67
Westernové závody v Lanžhotě 68
Sportovní tábor 69

„TO, ŽE JSME VE VINAŘSKÉM KRAJI, TĚ NEOMLOUVÁ, VONÁSKU... SEDMIČKA VYPADÁ JINAK!"

LANŽHOTSKÉ HODY 2020

Hodové folklorní akce, společenské události a zábavy, sportovní akce

STŘEDA 16. 9.

15.00	Hody ve školce - odchod průvodem z MŠ ke stárkovi a stavění máje ve dvoře MŠ

PÁTEK 18. 9.

17.00	stavění máje v areálu Sokolské (tenisové kurty)
20.00	Hostinec U Zámečku - country kapela Čtyřlístek
20.00	Galerie vín - restaurace na Šlajsi - Hodovní zábava s DJ

SOBOTA 19. 9.

10.00	fotbal TJ Sokol Lanžhot B - Sokol Bulhary (Pastvisko)
14.00 -18.00	vyhlídka z věže kostela
15.00	**předání stárkovského práva a stavění máje**
20.00	Hospoda U Bartošů - skupina THE TEACHERS
20.00	Moon Night open air Lanžhot/Hodovní diskotéka - areál Sokolské
20.00	Letní terasa restaurace Podlužan hraje Country kapela ČTYŘLÍSTEK
20.00	Galerie vín - restaurace na Šlajsi - CM Dur a malá slovácká dechová hudba Cyrilka

NEDĚLE 20. 9.

7.30	ranní mše svatá
10.30	fotbal TJ Sokol Lanžhot A - TATRAN Ždírec nad Doubravou (Šlajsa)
9.00	hodová mše svatá
13.00	odchod chasy pro prvního stárka
14.00 - 18.00	vyhlídka z věže kostela
14.30	**odchod chasy a dětí od prvního stárka (Matěj Kořínek, Sokolská 26)**
15.00	**krojovaná zábava pod májů - DH SKALIČANÉ**
21.00	**večerní zábava pod májů (dle počasí) DH SKALIČANÉ**

PONDĚLÍ 21. 9.

9.00	mše svatá Po mši svaté v 9.45 hodin bude společný odchod průvodem na hřbitov, kde vzpomeneme na všechny zemřelé spoluobčany. Otec Robert Prodělal zve do průvodu i na vzpomínkovou pobožnost všechny občany i ty, kteří se nezúčastní mše svaté v kostele.
10.00	Letní terasa restaurace Podlužan k poslechu a tanci hraje kapela ESSO Hostinec U Zámečku - DH LANŽHOTSKÁ OSMA

14.00 -18.00 vyhlídka z věže kostela
13.00 odchod šohajů z náměstí pro druhého stárka
14.30 odchod celé chasy, dětí, žen i mužáků od druhého stárka (Lukáš Tuček, Lipová 8)
15.00 krojovaná zábava pod májů - DH ZLAŤANKA
21.00 večerní zábava pod májů (dle počasí) DH ZLAŤANKA

ÚTERÝ 22. 9.
15.00 krojovaná zábava pod májů - DH ZLAŤANKA
18.00 odchod k úterním stárkům

LANŽHOTSKÉ HODKY 2020

SOBOTA 26. 9.
Celý den se bude vybírat réž
DH PIVOŇKA

NEDĚLE 27. 9.
15.00 zábava pod májú - DH PIVOŇKA

V případě nepříznivého počasí se odpolední zábavy konají v sále Podlužanu.

Celá chasa Vás všechny srdečně zve!

LANŽHOTŠTÍ STÁRCI VÁS SRDEČNĚ ZVOU NA

TRADIČNÍ KROJOVANÉ

19.-22. ZÁŘÍ 2020

K TANCI A POSLECHU HRAJE

DH SKALIČANÉ (NE) **DH ZLAŤANKA** (PO, ÚT)

NA NÁMĚSTÍ V **LANŽHOTĚ**

SO | 19. ZÁŘÍ
15[00] STAVĚNÍ MÁJE
NE | 20. ZÁŘÍ
14[30] OCHOD CHASY A DĚTÍ OD PRVNÍHO STÁRKA
15[00] KROJOVANÁ ZÁBAVA POD MÁJÍ
21[00] VEČERNÍ ZÁBAVA POD MÁJÍ

PO | 21. ZÁŘÍ
14[30] OCHOD CELÉ CHASY, DĚTÍ A MUŽÁKŮ OD DRUHÉHO STÁRKA
15[00] KROJOVANÁ ZÁBAVA POD MÁJÍ
21[00] VEČERNÍ ZÁBAVA POD MÁJÍ
ÚT | 22. ZÁŘÍ
15[00] KROJOVANÁ ZÁBAVA POD MÁJÍ

* V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ SE AKCE RUŠÍ

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,
téměř půl roku čelíme neviditelnému nepříteli a s jistými obavami vyhlížíme, co bude dál. Už letos na jaře, když jsme všichni prožívali mimořádnou situaci, jakou dosud nikdo z nás asi nezažil, jsem neskrýval obavy, jak budou letos probíhat lanžhotské hody. A i když jsme toto složité období zvládali v Lanžhotě poměrně dobře, ocitli jsme se nyní v době předhodové, a máme tu další vlnu mimořádných opatření a nařízení vlády. Bohužel se to dotkne svým způsobem všech tradic, společenských i kulturních akcí. A nám nezbývá, než se tím vším řídit a respektovat vydaná nařízení.

I přes to všechno zůstávám optimistou a věřím, že to v Lanžhotě zvládneme a nějak se s tím vším vypořádáme. Napadá mne parafrázovat slova klasika: „Byli jsme před covidem, budeme i po něm!" Důležité je zachovat si zdravý rozum a ke všem opatřením přistupovat realisticky.

Doba, kterou teď prožíváme, je zvláštní a podepisuje se na všem. Komplikace se projevují i při realizaci investičních akcí města. Ať už například v delších dodávkách materiálů, nebo z personálních důvodů u realizačních firem.

Přes to všechno se většinu plánovaných akcí a projektů podařilo už dokončit. Pro vaši informaci bych se chtěl o nich zmínit.

Paradoxně doba karantény nám pomohla v tom, že bez dalších omezujících opatření mohly proběhnout práce na kompletně novém osvětlení areálu stadionu Na Sokolském. Osvětlení in-line dráhy a hlavní plochy přispěje k větší bezpečnosti a prodlouží dobu využití během celého roku.

Díky demolici hospodářské části koupeného domku vedle dvora mateřské školy jsme mohli rozšířit prostor na hraní pro děti. Mimo jiné i z tohoto důvodu jsme se pustili do rekonstrukce dvora a generální modernizace hracích prvků. Protože usilujeme o co nejlepší řešení, nechali jsme si zpracovat několik studií řešení celého dvora. Poté následovalo výběrové řízení na výběr zhotovitele. V těchto dnech už probíhá samotná realizace a já se těším spolu s personálem mateřské školy na výsledek. Doufám, že se nové hřiště bude líbit nejen rodičům, ale hlavně dětem.

Nové osvětlení na in-line dráze

Modernizace dvora MŠ

Jak bylo již avizováno, z důvodu ochrany majetku proběhla instalace a rozšíření kamerového dohledu na hřbitově a Smuteční obřadní síni. Z důvodu vyššího zabezpečení byly nainstalovány bezpečnostní kamery na vchody do domu pro seniory.

Přes léto se podařilo dokončit poměrně náročnou opravu komunikace Na Dílni. Už od samotné přípravy této akce bylo nutné se vypořádat s různými nástrahami, ať už legislativními, pozemkovými i projekčními. Překážky Oproti původnímu plánu jsme navíc nechali opravit i většinu starých zdí, včetně štítů sousedních domů v majetku města tak, aby proměna byla ještě dokonalejší.

V době nejpřísnějších karanténních opatření jsme se pustili i do údržby interiérů a sbírek lanžhotského muzea. Bohužel jsme při tom zjistili, že těch oprav je zapotřebí více. Kromě oprav na elektroinstalaci si vyžádal stav zdí i rozsáhlou chemickou izolaci proti vlhkosti. (Podobně jako například na budově kabin na Pastvisku.) Částečnou proměnou prošel i dvůr muzea, kde jsme rozšířili prostory pod stříškami, které se nyní mohou využívat při různých akcích, jako byla například srpnová přehlídka ženských sborů. Pro exponát mlátičky pak chystáme nové speciální místo. Velký dík patří členům kulturní komise, kteří si vzali na starost nutnou péči o vystavené kroje a předměty v interiéru.

Odvlhčení muzea

foto Kateřina Paulíková

Nová komunikace v ulici Na Dílni

Další opravy chodníku a místa pro přecházení probíhají kolem parčíku a prodejny potravin na ulici Břeclavská. Díky výborné spolupráci s realizační firmou jsme nechali opravit i některé jiné závady na komunikacích i vpustích dešťové kanalizace.

Ve spolupráci s Povodím Moravy proběhly opravy části levého břehu v záhybu řeky Kyjovky u parkoviště fotbalového stadionu Na Šlajsi. Kromě zpevnění břehů bylo nutno sanovat a zpevnit krajse objevovaly i během samotné realizace. Největším problémem bylo výškové umístění i řešení inženýrských sítí, zejména odvádění dešťových vod. Během stavby jsme se snažili v rámci daných možností najít to nejlepší řešení. Myslím si, že se to podařilo a místní mohou být spokojení. Chtěl bych jim poděkovat za podněty a spolupráci, a zejména za trpělivost během samotné stavby.

V současné době se dokončují rozsáhlé opravy chodníků v ulicích MUDr. Kepáka, Gagarinova a Zahradní. I u této akce se snažíme už od záměru až po samotnou realizaci vyjít v rámci možností maximálně vstříc místním obyvatelům. Zmiňované možnosti jsou stále více svázány stavebními i bezpečnostními normami, kterými je nutné se řídit. Důležité je, že ulice prokoukly a zvolené řešení je v rámci daných možností tím nejlepším.

Chodník ulice MUDr. Kepáka

Chodník ulice Zahradní

nice parkovací plochy a zajistit odvedení dešťové vody.

Stále probíhá příprava opravy komunikace Příční I. a II. V současné době čekáme na vyřízení všech nutných povolení, abychom mohli stavbu zahájit. Ve stejném stádiu se nachází i prodloužení vodovodního řadu od budovy radnice k pizzerii a k muzeu. Rovněž čekáme na stavební povolení přístavby tribuny sportovní haly a rozšíření parkoviště u základní školy.

Během léta probíhaly práce na zpracování návrhů modernizace lanžhotského náměstí. Speciálně sestavená pracovní skupina složená ze členů stavební komise, stavařů i pracovníků údržby se několikrát sešla s projektanty architektonických studií při konzultacích nad jejich návrhy. Protože si velmi dobře uvědomujeme velkou zodpovědnost, zejména s ohledem na budoucnost, naším záměrem je získat tři různé pohledy na novou podobu středu města. Zadání není jednoduché, protože chceme zároveň moderní náměstí, ale tak, aby zde mohly probíhat všechny naše tradiční akce – od hodů až po jarmarky. Rádi bychom představili hotové návrhy veřejnosti, například formou výstavy. Zastupitelé pak rozhodnou o vítězné variantě, na základě které se bude zpracovávat projektová dokumentace pro provedení přestavby náměstí.

Stejně tak probíhají přípravy na vybudování bezdrátového rozhlasu ve městě. Jedná se o větší investici, která je ovšem z větší části financovaná z dotačního programu (jako součást protipovodňových opatření). Součástí tohoto projektu bude i nové ozvučení lanžhotského hřbitova.

Přes všechny složitosti doufám, že se konečně podaří opravit střechu sálu Společenského domu. Na tuto akci jsme museli provést opakované výběrové řízení na zhotovitele. V prvním pokusu o výběrové řízení se do Lanžhota na opravu střechy nikdo nehrnul.

I nadále postupně probíhá digitalizace a zpřesňování mapového operátu katastrálních map. Stejně tak probíhá další etapa kompletních pozemkových úprav. Přál bych si, aby se to podařilo v dohledné době dokončit, protože si od toho slibujeme další možnosti rozvoje města. V této souvislosti opět apeluji na vlastníky pozemků, aby zvážili možnost nabídnout je pro rozvoj města. Zároveň děkuji všem, kteří tak již učinili.

Jak vidno z uvedené rekapitulace, práce na zvelebování města přibývá. Abychom toho stíhali ještě víc, zřídili jsme nové pracovní místo pro stavebního a investičního referenta. Na základě konkurzu vybraný technik by měl nastoupit od začátku října.

Blíží se lanžhotské hody. Je to doba příprav a velkého úklidu domů i celého města. I když se techničtí pracovníci města snaží dát vše do pořádku, často musejí plnit i jiné úkoly než jen úklid města. O to víc si vážím každé snahy všech, kdo se starají o okolí svého domu tak, jak to kdysi bývalo v Lanžhotě dobrým zvykem, a nečekají, až to za ně někdo udělá. Chtěl bych poděkovat všem, kdo vnímají obecní záležitosti jako naši společnou věc.

Vážení spoluobčané, přeji nám všem, abychom si užili hody a ať vše přečkáme ve zdraví!

Mgr. Ladislav Straka
Váš starosta

Výpis z usnesení z 9. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 20. 5. 2020

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

Z9/20/2 **SCHVALUJE** program jednání:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatele
4. Zpráva o činnosti
5. Plnění rozpočtu města Lanžhot k 30. 4. 2020
6. Návrh na rozšíření investičních záměrů města Lanžhot na rok 2020
7. Rozpočtové opatření č. 3/2020
8. OZV č. 1/2020 o zrušení OZV č. 3/2016
9. Převod nemovitostí
10. KPÚ - schválení plánu společných zařízení
11. D2 Odpočívka Lanžhot
12. Diskuse
13. Závěr

Z9/20/3 **SCHVALUJE** ověřovatele zápisu Mgr. Romana Konráda a Ing. Annu Strakovou a zapisovatelku Annu Moučkovou

Z9/20/5 **BERE NA VĚDOMÍ** plnění rozpočtu města Lanžhot k 30. 4. 2020

Z9/20/6 **SCHVALUJE** rozšíření investičních záměrů města Lanžhot na rok 2020

Z9/20/7 **SCHVALUJE** rozpočtové opatření č. 3/2020

Z9/20/8 **SCHVALUJE** Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2020, kterou se zrušuje Obecně závazná vyhláška č. 3/2016

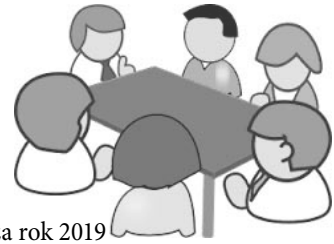
Z9/20/9 **SCHVALUJE** koupi nemovitostí pozemků parc. č. PK 347 o výměře 4799 m² a parc. č. PK 348 o výměře 5496 m² zapsaných na LV č. 1649, zjednodušená evidence původ Pozemkový katastr, vedeném u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, od vlastníka xxx za cenu v místě a čase obvyklou 23 Kč/m²

Z9/20/10 **SCHVALUJE** v rámci Komplexních pozemkových úprav v k. ú. Lanžhot etapu 3.2.1 – Plán společných zařízení

Z9/20/11 **SOUHLASÍ** s projektovou dokumentací stavby „D2 Odpočívka Lanžhot“ za předpokladu, že bude vybudováno připojení tohoto areálu na místní komunikaci města Lanžhot, a to pro vjezd a výjezd vozidel do 3,5 t

Výpis z usnesení z 10. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 24. 6. 2020

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

Z10/20/2 **SCHVALUJE** program jednání:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatele
4. Schválení Závěrečného účtu města Lanžhot za rok 2019
5. Schválení účetní závěrky města Lanžhot za rok 2019
6. Převod nemovitosti – koupě id. ¼ pozemku parc. č. PK 2085/2
7. Převod nemovitosti – koupě pozemku parc. č. PK st. 886
8. Převod nemovitosti – koupě pozemku parc. č. PK 3035
9. Souhlas obce se zařazením území obce do územní působnosti Místní akční skupiny Jižní Slovácko, z. s.
10. Diskuse
11. Závěr

Z10/20/3 **SCHVALUJE** ověřovatele zápisu Janu Krásnou a Josefa Říhu a zapisovatelku Annu Moučkovou

Z10/20/4 **VYJADŘUJE SOUHLAS** s celoročním hospodařením města Lanžhot za rok 2019, a to bez výhrad, a schvaluje Závěrečný účet města Lanžhot za rok 2019 včetně zprávy nezávislého auditora o výsledku přezkoumání hospodaření města za rok 2019

Z10/20/5 **SCHVALUJE** účetní závěrku města Lanžhot za rok 2019

Zastupitelstvo města Lanžhot rozhodlo poměrem hlasů 17 : 0, že schvalovaná účetní závěrka poskytuje v rozsahu skutečností posuzovaných podle § 4 vyhlášky č. 220/2013 Sb., o požadavcích na schvalování účetních závěrek některých vybraných účetních jednotek, věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví, finanční situace města Lanžhot a účetní závěrky k rozvahovému dni 31. 12. 2019

Z10/20/6 **SCHVALUJE** koupi nemovitosti id. ¼ pozemku parc. č. PK 2085/2 o celkové výměře 7268 m² zapsaného na LV č. 3747, zjednodušená evidence původ Pozemkový katastr, vedeném u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, za cenu v místě a čase obvyklou 23 Kč/m² a uzavření kupní smlouvy s xxx

Z10/20/7 **SCHVALUJE** koupi nemovitosti pozemku parc. č. PK st. 886 o výměře 28 m² zapsaného na LV č. 2685, zjednodušená evidence původ Pozemkový katastr, vedeném u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, za cenu v místě a čase obvyklou 50 Kč/m² a uzavření kupní smlouvy s xxx

Z10/20/8 **SCHVALUJE** koupi nemovitosti pozemku parc. č. PK 3035 o výměře 3328 m², zapsaného na LV č. 3827, zjednodušená evidence původ Pozemkový katastr, vedeném u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, za cenu 85.373 Kč a uzavření kupní smlouvy s xxx

Z10/20/9 **SOUHLASÍ** se zařazením města Lanžhot do územní působnosti MAS Jižní Slovácko pro programové období 2021-2027

Společenská kroníka

Narozené děti

Andrej Svoboda
Valerie Kyclová
Ema Štěpánková
Tomáš Hrabica
Eliška Kounická
Jan Bartoš
Sofie Tučková
Benjamin Švach
Amelie Winklerová
Teodor Průdek
Tobiáš Uher
Diana Škaroupka
Patrik Hauf
Lubomír Molík

Úmrtí

Jan Petrla	**85 let**
Jaroslav Brantalík	**71 let**
Luděk Surý	**31 let**
Anna Benadová	**77 let**
Jiří Škrobáček	**63 let**
František Straka	**75 let**
Anna Kostková	**95 let**
Milena Trčková	**75 let**
Libuše Škrobáčková	**67 let**
Martin Šimko	**50 let**

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu zpřísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzávěrkou zpravodaje. Za pochopení děkuji.

Kulturní akce

16. 9.	**Hody v MŠ**
19. - 22. 9.	**Hody**
26. - 27. 9.	**Hodky**
14. 11.	**Dívčí vínek**
21. 11.	**Kateřinská zábava**
28. 11.	**Vánoční jarmark**
13. 12.	**Břeclavský komorní orchestr**
26. 12.	**Štěpánská zábava**
26. 12.	**Žehnání koní**
Prosinec	**Zakončení roku 2020**

Kulturní akce mohou být zrušeny dle mimořádných opatření.

Koronavír

Hana Tučková

Když se v lednu tohoto roku začala šířit zpráva o epidemii v Číně formou chřipkového onemocnění, málokdo tomuto přikládal velký důraz. Myšlenky byly typu: Kde je Čína a kde jsme my. Lékaři a vědci ji nazvali KORONAVIRUS – COVID 19 s tím, že jde o velmi nakažlivou chřipku šířící se kapénkovou nákazou a zasahující zejména plíce člověka vedoucí ke smrti. K překvapení a zděšení všech se nemoc začala šířit tak, že během krátkého času zasahovala nejen okolní země, ale všechny kontinenty a země světa. Samozřejmě, že k tomu přispěla i turistika obyvatel všech zemí, kteří nemoc vědomě či nevědomě rozšiřovali. A nemoc nedala na sebe dlouho čekat a z ojedinělých případů se stala epidemie. Při prvních příznacích v naší republice to byly ojedinělé případy, zvláště u lidí, kteří se vrátili z postižených oblastí. Protože to není tak dlouhá doba, víme všichni, jaká opatření byla postupně přijata. Od vyčlenění oddělení v nemocnicích pro nemocné touto infekcí, vyčerpávající zapojení lékařů, ošetřujícího personálu, vojáků, hasičů a všech dalších pomocníků, přes zavedení používání roušek k zakrytí úst a nosu, provádění testů, omezení výkonů v nemocnicích, uvádění nemocných a jejich rodin do karantény, vyhlášení nouzového stavu, omezení vycházení z bytů, zákaz cestování a uzavření hranic, nakonec i uzavření škol, stravovacích zařízení, pohostinství, některých prodejen, kostelů, omezení činnosti úřadů, zrušení návštěv v nemocnicích a domovech pro

seniory, důsledné používání desinfekčních prostředků, služeb dobrovolníků při zabezpečování potřeb starým a nemocným lidem.

Nařízení a doporučení vedení státu byla operativně přenášena na kraje a obce, občané byli seznamováni s aktuální situací všemi mediálními prostředky. Můžeme konstatovat, že občané v naší obci vzali situaci opravdu jako velmi vážnou, kterou prakticky za 75 let od konce války nezažili. Chovali se ukázněně, ochotně pomáhali šít nedostatkové roušky, zdrželi se shromažďování, a tak zabraňovali rozšiřování epidemie. Projevovaly se velmi dobré vztahy mezi všemi našimi obyvateli, jejich odpovědný přístup k vážné situaci. Všichni sledovali, jakou kosmickou rychlostí se nemoc šíří po celém světě, kolik lidí denně umírá a jaké hrozné následky pandemie má.

Nepřísluší nikomu hodnotit práci našich představitelů, protože vím, že se každý snaží pracovat podle svých schopností a možností, ale i pro ně byla situace něčím novým, s čím se ještě nesetkali, a proto ji řešili tak, jak bylo potřeba. Také vedení naší obce denně aktualizovalo opatření a doporučení, která vedla k zajištění potřeb a ochraně obyvatel. Patří jim za to velké poděkování. Situace ve světě je stále vážná, epidemie stále pokračuje. Také u nás jsou oblasti zasažené koronavirem. Proto buďme obezřetní, dodržujme hygienická opatření a zabraňme tomu, aby se situace znovu opakovala.

V současné době přibývá nemocných ve všech státech, nemoc se dále šíří, proto byla přijata nová opatření k co nejmenšímu rozšiřování nákazy. Mnoho občanů naší republiky je proti těmto opatřením, ale myslím, že jen do doby, než onemocní on sám, nebo někdo z jeho rodiny. Víme, že po bitvě je každý generál, proto buďme ohleduplní a chraňme sebe i ostatní.

Lanžhotské kalendárium

Vyhledal, sestavil a napsal
František Uher-Žaňťa
Zpracovala Kateřina Paulíková

ZÁŘÍ

- **1. září 1830** vnikla do Lanžhota cholera, která trvala do 16. října. Zemřelo na ni 160 lidí. Zemřelí nebyli pohřbíváni na hřbitově v městečku (dnes bývalá obecná škola), ale na východní straně městečka za stodolami, kde vznikl nový (dnešní) hřbitov. Na choleru zemřelo také v Kosticích 108 osob.

- **2. září 1994** předseda parlamentu Milan Uhde se zasadil o zákaz odbavování kamionů na celnici Stará cesta (Přívoz) - TIR musí jezdit přes dálnici.

- **8. září 1900** byl zahájen provoz na železniční trati z Břeclavi do Kútů. První vlak vyjel z Břeclavi o půl páté ráno a byl Lanžhotčany bouřlivě vítán.
- **16. září 1931** přestože byla hospodářská krize, konaly se hody u Gálů na náměstí, v katolickém domě, u Kocandů a u Lamberků. K propagaci hodů vydal poštovní úředník Antonín Bartoš (Bábiňák) za spolupráce tajemníka Antonína Petrly a zvěrolékaře Michala Švirgy dvě alba fotografií a pohlednic zachycující lanžhotské kroje a zvyky.
- **18. září 1999** v sobotu před hody při stavění máje asi v 16 hodin přešla náhle průtrž mračen s krupobitím. Trvala 30 minut. V době bouře byla mája v kritické poloze a chlapi museli držet šprajce i počas krupobití. Po bouři se podařilo máju postavit.
- **19. září 1976** na následky úrazu při dovozu hodové máje zemřel Jan Ciprys Darmovzal.
- **23. září 1938** v 10 hodin večer byla vyhlášena všeobecná mobilizace mužů do 40 let. Z Lanžhota bylo dáno armádě k dispozici 106 koní, 5 aut a 16 selských vozů. Byla vyhlášena povinnost zatemnění.

ŘÍJEN

- **1. října 1933** obec zakoupila od ředitelství drah v Bratislavě dvacet vyřazených železničních vagonů pro bydlení. Vagonová kolonie se postupně rozrostla na 29 obydlí.
- **8. října 1938** na základě Mnichovské dohody je Německem obsazena také Břeclav. Při úpravě hranic ztratil Lanžhot velkou část katastru. Lanžhotčané, jezdící do Břeclavi za prací, museli mít propustky. Do Hodonína se jezdilo přes Kúty a Holíč anebo zavedenou autobusovou linkou. Teprve později byl vypraven vlak Lanžhot - Hodonín, ale v Břeclavi se nesmělo z vlaku vystoupit. Stejně tak při cestě z Lanžhota do Brna.
- **13. října 2003** v televizním pořadu „Jak na to?“ představila Jiřina Bohdalová Františka Kořínka ze Sokolské ulice a jeho motorové vozítko pro děti i dospělé.
- **28. října 1946 n**a nástupišti lanžhotského nádraží byla odhalena pamětní deska železničářům, kteří padli v boji proti nacistům anebo byli umučeni v koncentračních táborech. Odpoledne se konal pohřeb štábního kpt. Ladislava Šestáka (jen urna s jeho popelem), který se zabil při havárii letadla v Anglii 27. 6. 1946.

- **31. října 1918** skupina vojáků - dezertérů - pod vedením učitele Josefa Kverka odzbrojila četnickou stanici v Súhradech na čísle 187. Téhož dne večer konal se průvod obcí s hudbou a po něm taneční zábava na oslavu vyhlášení samostatného státu.

LISTOPAD

- **6. listopadu 1980** otevření dálnice D2 Brno - Bratislava předsedou vlády Bohumilem Štrougalem.
- **7. listopadu 1872** byla zřízena v Lanžhotě četnická stanice.
- **9. listopadu 1924** slavnostní otevření měšťanské školy v Lanžhotě, postavené za 10 měsíců.
- **16. listopadu 1944** mimo náletů a bombardování začali Američané ničit lokomotivy. Jednomístné stíhačky nalétávaly na vlaky a rozstřílely lokomotivy. Říkalo se jim kotláři. Z Lanžhota byl při tom zraněn strojvedoucí Martin Bartoš, později předseda MNV, a usmrcen topič Jan Šulák.
- **19. listopadu 1975** zavedeno uliční číslování domů. Levá strana lichá čísla, pravá sudá čísla. Došlo k přejmenování některých ulic: Kostická na Leninova, Sokolská na Gottwaldova, Na Peci na Zápotockého. Byly i ulice Sidělnikova, Vasjučenkova, Gagarinova, Šolochova aj. K původním názvům ulic se vrátilo až v roce 1990.
- **24. listopadu 1827** krajský úřad dodatečně povolil Janu Tučkovi a jeho rodině vystěhování do Uher. Počátkem 19. století se hodně občanů vystěhovalo do Uher bez povolení úřadů.

PROSINEC

- **1. prosince 2000** v Městské knihovně Lanžhot bylo zavedeno automatické půjčování knih včetně elektronického katalogu. Knihovna byla založena právě před 100 lety.
- **5. prosince 1805** o jedné hodině odpoledne obsadilo 300 francouzských dragounů Lanžhot. Vedl je generál Lasalle a jeho dva adjunkti. Všichni tři se ubytovali na faře. Starší adjunkt byl přísný a zuřivý a nedovedl se krotit ani před farářem. Farář František Xiemens měl obavy z příkoří, a proto odešel z fary do jiného domu. Adjunkt týral i čeládku a ta z fary také utekla.
- **6. prosince 1995** začalo pravidelné vysílání kabelové televize Lanžhot.
- **18. prosince 1947** věž kostela zničená po bojích o Lanžhot v dubnu 1945 znovu postavena a rozsvítily se na ní věžní hodiny.
- **18. prosince 1961** socha TGM před školou byla tajně odstraněna a odvezena neznámo kam. Až v roce 1968 bylo sděleno, že byla uschována v Domě mládeže v Břeclavi, kde v té době byl ředitelem Ludvík Hrubý.
- **25. prosince 1948** na společné schůzi sportovních organizací a tělovýchovných jednot v Lanžhotě bylo na základě celonárodního nařízení schváleno sloučení. Sportovní klub (SK Lanžhot) se tak stal oddílem Sokola.
- **22. prosince 2003** slavnostní otevření sportovní haly.
- **30. prosince 1993** dokončena úplná plynofikace obce.

- RVAČKY?
- ZNAČKOVÁNÍ?
- NECHTĚNÁ KOŤATA?

VETERINÁŘI ŘÍKAJÍ KASTRUJTE!

MVDr. Samuel Evinic
veterinární lékař, Metropolevet.cz

"Mnohé problémové chování koček můžete vyřešit tím, že vaši kočku nebo kocoura necháte vykastrovat."

Veterináři radí: Nevěřte mýtům a kastrujte!

Kastrace může u vaší kočky nebo kocoura upravit **problémové chování**, které obtěžuje vás i sousedy. Také **zabrání narození nechtěných koťat**, která často umírají trýznivou smrtí.

MVDr. Petra Kišová
veterinární lékařka, Vet-Pet.cz

"Kocour nebo kočka si změny po kastraci ani nevšimne. Zvířata neoplakávají ztrátu schopnosti rozmnožování."

Kočky se množí z důvodu zachování druhu. Je to pudové chování. **Kocouři nejsou „tátové"** v lidském slova smyslu a nejsou schopni rozeznat, že koťata jsou jejich potomci.

Váš kocour není kastrovaný?
Ročně může zplodit i více než 40 koťat!

POZOR

Topíte koťata nebo je jinak usmrcujete?

Tímto činem porušujete zákon na ochranu zvířat proti týrání 246/1992 Sb. a mohou být **proti vám zahájeny úkony trestního řízení, kde hrozí trest odnětí svobody až na dva roky.**

6 důvodů proč lidé nekastrují?

1. **Mýtus: Kastrace je proti přírodě.**
   Nepoužívejte léky, antikoncepci, auto, elektřinu ani mobil, nechoďte do obchodů a staňte se poustevníkem. **Pak můžete prohlásit, že kastrace je proti přírodě.**
2. **Mýtus: Máme kocoura - nás se to netýká.**
   Pamatujte, že váš kocour může zplodit i více než 40 koťat ročně, která mohou dlouze umírat na ulici.
3. **Mýtus: Kočka má mít před kastrací koťata.**
   Veterináři jsou opačného názoru. Praxe ukazuje, že nejlepší čas na kastraci kočky je ještě před první říjí.
4. **Mýtus: Koťata rozdám nebo dám inzerát.**
   Ušetříte si dlouhé hodiny přemlouvání přátel, kolegů a rodiny, aby si kotě vzali. Kastrací tomuto předejdete.
5. **Mýtus: Kastrace je drahá.**
   Kastrovaná kočka vám ušetří peníze za veterinu. Nemáte na úhradu kastrace? Obraťte se na "Kastrační program". Více na kastruj.cz/kastracni-programy
6. **Mýtus: U nás se vždycky koťata topila.**
   Jedna kastrace vás navždy zbaví této protizákonné každoroční činnosti, za kterou vám hrozí trestní stíhání.

Trvá i několik dní, než kotě zemře!

Nechtěná koťata lidé často odeberou „mámě" kočce a pohodí je na ulici, do pole nebo jinam, kde bezbranná mláďata **dlouhé hodiny umírají** hladem, zimou nebo v bolestech, často ještě zaživa požírána blechami a jinými parazity.

VÍCE NAJDETE ZDE

www.kastruj.cz

MĚSTSKÁ KNIHOVNA LANŽHOT
Okénko knihovny

O škole převážně nevážně

Jitka Petrlová

Na konci loňského roku mohla knihovna hostit jednu slavnostní záležitost. Za účasti vedení obce, velké části učitelského sboru a plného sálu návštěvníků proběhl dvojitý křest publikací Leopolda Králíka a Milana Kocmánka. Kniha kreslených vtipů Milana Kocmánka se jmenuje „Jak přežít Vánoce" a úsměvné vzpomínání učitele Leopolda Králíka dostalo název „Zaručeně první lanžhotsko-český slovník".

Zatímco Milan Kocmánek je ostřílený autor nebo ilustrátor již skoro dvacítky knižních publikací, u jeho kolegy Leopolda Králíka se jednalo o autorskou prvotinu. Jak sám uvedl, za 40 let svého učitelského působení v Lanžhotě hodně zažil, viděl i slyšel a chtěl se o tyto zážitky podělit.

A že bylo o co se dělit. Spisovatelské duo lanžhotských učitelů celou akci pojalo jako výbornou talk show. Autoři celou dobu bavili publikum společnými historkami ze školního prostředí, sršeli vtipem a pohotově komentovali jednotlivé kapitoly ve svých knihách.

Příjemná, přátelská, pohodová a uvolněná atmosféra… tak nejlépe jde popsat jejich vyprávění, při kterém se po většinu času rozléhal smích obecenstva.

Již při autogramiádě se čtenáři poptávali, zda mohou od obou autorů brzy očekávat další díla.

Oba autoři přitakali, že v myšlenkách již na dalších knihách pracují.

A teď čtenáře a příznivce kresleného humoru Milana Kocmánka můžeme potěšit, protože letos v září by se měla na knižním trhu objevit jeho nová knížka s názvem „O škole převážně vesele".

K jejímu vzniku autor uvádí: „V roce 2017 jsme s Václavem Klausem ml. v pražském nakladatelství JONATHAN

LIVINGSTON připravovali knihu „Cesta do hlubin českého školství“. Jednalo se o kompilaci krátkých kritických glos V. Klause a mých kreslených vtipů. Z charakteru publikace je jasné, že při výběru použitých kreseb dostaly přednost vtipy výrazně satirické s ostře ironizujícím pohledem na přetrvávající nešvary v českém školství.

Už tehdy nám bylo s nakladatelkou líto, že množství kreseb s opačným přístupem - tedy s laskavým humorným nadhledem na běžné starosti učitelů, školáků a jejich rodičů - spadlo tzv. pod stůl. Po třech letech jsme se tedy k nápadu vrátili a výsledkem je tato nová knížka. Její vydání jsme naplánovali symbolicky na září - měla by „všem školou povinným“ zpříjemnit začátek nového školního roku úsměvným připomenutím situací, které je čekají. Věřme, že to budou zase jenom ty běžné, obvyklé a předvídatelné - po tom minulém „koronavirovém“ školním roce si to určitě všichni přejeme!“

Nám zbývá dodat, že nová knížka „O škole převážně vesele“ bude k zakoupení kromě knihkupectví a knižních e-shopů samozřejmě také v naší knihovně.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Podivná doba

Jaroslava Bartošová

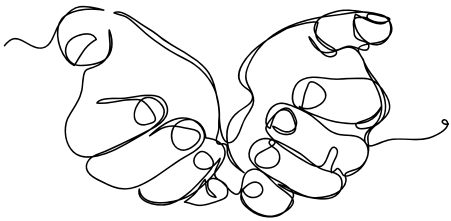
Milí čtenáři zpravodaje. V minulém zpravodaji jsem vás informovala o událostech loňského roku ve farnosti. Zmínila jsem se také o tom, že na půl roku bude u nás sloužit jako farář duchovní otec z Tvrdonic Robert Prodělal a materiální administraci bude nadále vykonávat O. Pavel Römer, který bude zároveň administrátorem ve Velkých Bílovicích. Půl roku uběhlo, ale všechno je zase trochu jinak. Celý ten půlrok byl také jiný, jak všichni víte. Pandemie koro-

naviru zasáhla všechny, tedy i farnost. Veřejné shromažďování bylo zakázáno, a tím také mše svaté. Museli jsme si zvyknout na trochu jiné duchovní prožívání. K tomu nám sloužil internet, kde jsme mohli prožívat on-line mše z celé naší vlasti a v neděli díky ochotě Radka Nováka jsme mohli sledovat mši z našeho lanžhotského kostela. Je takové pořekadlo, že všechno špatné, je pro něco dobré. Tak jsme se mohli na dálku seznámit s jinými farnostmi, jinými kněžími, jiným prožíváním mší svatých. Otec Robert byl pro nás přítomen prostřednictvím internetu od pondělí do pátku v Moravské Nové Vsi, kde sloužil mši svatou s duchovním otcem Mariánem Kalinou a v neděli v našem kostele. A touto cestou bych chtěla velmi poděkovat Radku Novákovi, který sám nabídl a byl ochoten každou neděli natáčet mši a díky již dřívějšímu propojení kostela s kabelovou televizí mohli mši sledovat i ti, kdo internet nemají. Určitě to velmi ocenili starší a nemocní farníci, kteří už nemohou do kostela chodit a takto se mohli aspoň tímto způsobem opět ocitnout přímo v našem kostele. Stojí za úvahu, zda znovu neobnovit vysílání některých mší v kabelové televizi, jak tomu bylo před lety. Aby nemusel mši někdo natáčet, muselo by se to vyřešit jinak – koupit novou kameru, zajistit zapínání a vypínání vysílání. To je už ale jiná otázka, na kterou se může do budoucna hledat odpověď. To necháme až na dobu, kdy bude v naší farnosti stabilní farář, protože tomu tak dosud není.

A tím se dostávám k dalším změnám, které se nás týkají. I po půl roce se totiž nevyřešila dlouhodobě otázka farnosti a ještě další rok to bude tak, jak dosud. Ve všední den budou mše v úterý a ve čtvrtek a v neděli v 7.30 a v 9 hodin. I nadále bude u nás farářem duchovní otec Robert Prodělal a materiální administraci bude mít na starosti O. Pavel Römer. Další změnou je, že O. Pavel bude sloužit v Břeclavi a duchovní otec Chyba ve Velkých Bílovicích. A protože se s duchovním otcem Robertem budeme setkávat další dobu, trocha informací o jeho životě.

Otec Robert Prodělal se narodil v roce 1975 v Jihlavě ve věřící rodině. Jeho tatínek pracoval jako inženýr v Tesle Jihlava a maminka jako ekonomka v České spořitelně. Spolu se svou jedinou sestrou Evou vystudovali Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, sestra se právnické profesi věnuje i nadále. Svá studia teologie absolvoval O. Robert na Cyrilometodějské fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a na Lateránské univerzitě v Římě. Po svém vysvěcení na kněze v roce 2009 působil jako kaplan v Hodoníně, přičemž jako administrátor dostává do správy i Lužice u Hodonína, a tak se poprvé seznamuje s naším Podlužím. Po dvou letech odchází na Znojemsko do farnosti Pavlice, kde působil pět let. Poté se vrací zpět na Podluží, kde se v roce 2016 stává farářem v Tvrdonicích.

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT
Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Mateřská škola v období koronaviru

Lucie Sztanko, ředitelka mateřské školy

Věřím, že tato těžká situace je již pomalu za námi, ale pojďme si připomenout a shrnout, jak to vlastně bylo s mateřskou školou v období koronaviru.

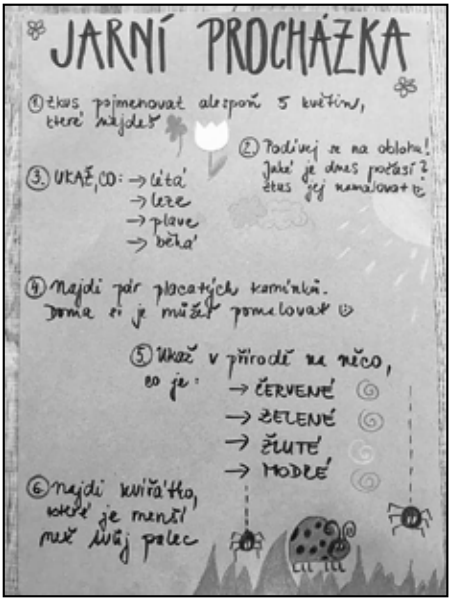
Mateřskou školu jsme uzavřeli po dohodě se zřizovatelem z důvodu velmi nízkého počtu dětí a prevence šíření koronaviru v půlce března. Nikdo tehdy nevěděl, jak dlouho bude MŠ uzavřena. Nakonec to byly dva dlouhé měsíce.

Ale protože čas neúprosně běžel, chtěli jsme být s dětmi ve spojení, propojit se přes sociální sítě.

Bohužel jsme byli na začátku uzavření MŠ nuceni oznámit, že se všechny akce a kroužky ruší do konce školního roku.

Nejprve jsme se snažili podpořit nošení roušek společnou koláží v rouškách, většina našeho kolektivu si roušky šila sama.

A jelikož se pomalu blížil čas zápisů do prvních ročníků základní školy, snažili jsme se pro rodiče dětí, které něco potřebovaly, zajistit konzultace po telefonu, také jsme jim na webové stránky a facebook MŠ umisťovali různá doporučení na to, co by měl budoucí školák zvládnout, odkazy na různá cvičení, která si mohly děti dělat s pomocí rodičů doma. Také jsme spolupracovali se základní školou v období zápisů do prvních ročníků. I náš zápis do MŠ byl letos velice nestandardní

a neosobní, ale i tak jsme to zvládli a nových dětí, na které se velmi těšíme, bude spousta!

Také jsme rodičům stále opakovaně nabízeli pomoc a posílání pracovních listů, dávali jim tipy na různé aktivity pro děti, ale rovněž, protože s(koro)prázdniny stále nedobrovolně pokračovaly, tak jsme dětem začali aktivity vymýšlet. Bylo nám již po dětech smutno, a tak jsme poprosili rodiče, aby nám posílali fotky a videa dětí, jak si tyto s(koro)prázdniny užívají! A že nám došlo mnoho krásných fotek a po-

zdravů! Také děti mohly kreslit obrázky, odpovídat na otázky nebo „psát“ dopisy, které nám pak házely do schránky. Dokonce paní učitelka Zuzka připravila pro děti video, kde předčítá pohádku O pejskovi a kočičce.

A jak čas ubíhal, tak jsme se my, učitelé a provozní zaměstnanci, začali pomalu vracet do práce a chystat pro děti (zatím stále jen přes sociální sítě) každodenní aktivity, mezi které patřila např. jarní procházka, tvoření, rozvoje motoriky a percepce, videa, kde jsme natáčeli, jak si správně mýt ruce, udělat přáníčko ke Dni matek, naučit se básničku či si zazpívat písničku, a to jsme se již připravovali na znovuotevření MŠ, kterého jsme se dočkali 18. 5. 2020.

Otevření školky provázela zvláštní hygienická a zdravotní opatření, která, musím

říci, se snažili všichni dodržovat. Postupné rozvolňování opatření nám dávalo lepší náladu a dětí chodilo čím dál tím víc. Nakonec jsme zvládli na konci školního roku přichystat dětem „Pirátský den dětí", a také zrealizovat jednu z nejoblíbenějších akcí „Rozloučení s předškoláky".

Provoz mateřské školy je letos prodloužen až do půlky srpna a věřím, že v září vykročíme pravou, bez výrazných opatření a již v plném počtu!

Pasování předškoláků

Kateřina Ciprysová

Ani koronavirová epidemie nezabránila blížícímu se konci školního roku a s ním i odchodu našich předškoláků. I přes nezbytná hygienická opatření a nařízení, jsme pasování úplně nezrušili, ale rozhodli jsme se s dětmi pěkně rozloučit a slavnostně je pasovat na školáky v hospodě U Bartošů, téměř tak, jako vždycky.

Ve čtvrtek 18. 6. se o zábavní program pro děti postaral herec, muzikant a speciální pedagog z Brna Ivan Urbánek. Součástí jeho hudebního a divadelního vystoupení bylo zapojení dětí do hraní scének a zpívání, které vyvrcholilo příjezdem krále na koni, ten je po té slavnostně pasoval mečem na předškoláky. Děti dostaly památečná šerpu a knihu. Celá akce byla zakončena malou diskotékou.

V letošním roce naši školku opouští 38 předškoláků, z toho 23 dívek a 15 chlapců. Všem dětem přejeme hodně úspěchů v jejich dalším vzdělávání, aby dosáhly svých cílů a jejich přání, stát se třeba veterinářkou nebo opravářem aut, se splnilo.

Pirátský den

Markéta Procházková

Po karanténě způsobené virem covid-19 se brány mateřské školy otevřely pro děti v půlce května. Akce pro děti byly jen pirátský den a rozloučení s předškoláky. Ve čtvrtek 4. 6. byl letošní dětský den, který se nesl v pirátském duchu na zahradě. Děti i paní učitelky se již ráno převlékly do pirátských kostýmů. Děti se vydaly na cestu za pokladem plnou her, zábavy, zkoušek obratnosti i odvahy. Soutěžily v různých disciplínách, například plavání mezi žraloky, lovení drahých kamenů, vyrob si pirátskou čepici, přetahování lanem, házení kruhy na pirátské háky. Pro inspiraci byl

foto archiv MŠ

i foto koutek pro piráty. Za splněné úkoly dostaly razítka. Ale nejvíc ze všeho se těšily na hledání pirátského pokladu podle vzkazu z láhve, který byl ukrytý někde na zahradě. Ale nebyla to jednoduchá cesta. Naši piráti to zvládli na jedničku a podařilo se jim poklad vykopat. Po dlouhém hledání jim byl odměnou čokoládový poklad. Každý pirát dostal i zlatou medaili s pirátskou lebkou na ozdobné šňůrce, věnovanou rodinou Deniska Buršíka. Tímto děkujeme rodičům za přípravu kostýmů. Díky vaší spolupráci nás tyto aktivity motivují k dalším nápadům a dětským úsměvům.

„My chceme dál lanžhotský kroj nosívat…“

Iveta Ciprysová, Jana Ciprysová, Markéta Procházková, Lucie Sztanko, Věra Hostinová

Školičkové hody jsou nedílnou součástí života Mateřské školy Lanžhot. S nástupem nového školního roku se pozvolna věnujeme přípravě právě na tuto významnou událost. Zpíváme, tancujeme, vyrábíme, malujeme a vyprávíme si o tradici lanžhotských hodů. Děti si upevňují první vědomosti o krásách lidové tvořivosti v regionu Podluží. Získávají samostatnost, sebevědomí, nenásilně vnímají hudbu a lidové nástroje. Vytvářejí si první krůčky k lásce ke kroji, k lidem v naší obci i dobrý vztah k tradici, která přetrvává z generace na generaci.

A kdy to vlastně začalo? Můžeme nahlédnout do kroniky mateřské školy, kdy se v roce 1998 poprvé konaly hody ve školce, a to se vším všudy. Dětem se tak tehdy pod vedením bývalé ředitelky Dany Baťkové a učitelky Věry Hostinové zážitkově přiblížila slavnost lanžhotských hodů. Ostatně Věra Hostinová vedla také vlastní kroniku, folklorního souboru Věneček, který působil v mateřské škole od roku 1991. K vydání se po stopách historie hodečků nám neslouží pouze samotné kroniky, ale především vzpomínky a paměti všech zúčastněných. Jan Škrobáček dodnes rád vzpomíná na stavění máje ve školce za pomocí šprajců, které připravoval a připevňoval k máji. Zhostil se toho i Miroslav Ferstl. Mája se musela samozřejmě ostrúhat. Toho se chopili kluci s tatínky. Společně také vykopali jámu. Děvčátka se postarala o úklid okolo máje, zametala kůru. Věra

Hody 2019, foto Marek Musil

Pečení koláčků v MŠ, L. Mrázová, rok 2003, archiv Věry Hostinové

Stavjaní máje za pomoci šprajců, rok 2002, archiv Věry Hostinové

Hostinová s úsměvem zavzpomínala na rok 2010, kdy se při stavění máje odlomil vršek. Na to rychle zareagovali bratři Zdeněk a Miroslav Kořínkovi s úpravou máje i vršku, který pohotově na máju opět připevnili. Ludmila Mrázová, bývalá školnice, si jistě před hody vzpomene na pečení hodových koláčků s dětmi přímo v prostorách mateřské školy. Pro slavnost nejenom hodů upravovala, šila a starala se o dětské kroje. Základ těchto krojů, červenic a třaslavic nám věnovala tehdejší ředitelka Růžena Šenková, babička Josefa a Michala Šenkových, z Mateřské školy v Břeclavi. Některé části tohoto kroje šila T. Černá v Lanžhotě. K červenicím patří bílé košilky, modré zástěrky a černé kordulky obšité bílou hadovkou. Tyto kordulky nám ještě došívala Jana Pazderová. Marie Petrlová, která v té době pracovala v mateřské škole, ušila dvě sukýnky dětského slavnostního kroje. Do mateřské školy přinesly různé části kroje taktéž naše lanžhotské stařenky. Pro velký zájem rodičů o vypůjčení dětského kroje, o který v současnosti pečuje školnice Bronislava Bartošová, je potřeba kroje neustále doplňovat. V roce 2018 do mateřské školy ušila chlapecký kroj Zdena Hromadová. V roce 2019 ušila spodničky a červenice Jitka Gálová.

A co nám v rámci školičkových hodů rok 1998 ještě přinesl? Nejenom krásu bohatých průvodů dětí oblečených v krojích, ale také každoroční volení našeho stárka, kdy je důležitý zájem rodiny. A tím prvním byl zvolen, právě v roce 1998, Petr Zapletal, který si stárkování zopakoval, jako lanžhotský šohaj, s Josefem Šenkem rovnou dvakrát. Následovali jej:

1999 Vojtěch Osička
2000 Jan Král
2001 Jiří Uher
2002 Petr Jeřábek
2003 Tomáš Hradil
2004 Marek Ciprys
2005 Tomáš Uher
2006 Ludvík Prajka
2007 10. hody, pozváni předešlí stárci, prapor předával starosta František Hrnčíř
2008 Patrik Sýkora
2009 Jiří Šulák
2010 Václav Uher
2011 Oldřich a Vojtěch Kosovi
2012 Vojtěch Steiner
2013 Filip Kubík
2014 stárková Veronika Trubačová
2015 Adam Uher
2016 Vítězslav Říha
2017 Patrik Sedál, 20. hody, pozváni předešlí stárci
2018 Matěj Didov
2019 Jakub Kříž

A jak vypadá průběh školičkových hodů? Jak již jsme uvedly v tomto článku, celé září se hodům věnujeme. Děti se seznamují s krojem v názorné ukázce. Můžou si kroj vyzkoušet. Navštívíme místní muzeum, kde kromě krojů děti vidí i ornamenty. Ve školce si je mohou namalovat, nazdobit, vybarvit ve formě omalovánek Marie Švirgové. Sestry Dagmar a Michaela Juroškovy pro nás rovněž připravily tematické dopoledne s ukázkou malování mašlí. Vytvořily pro nás rovněž různé omalovánky a plakát. V minulosti zdobily Lanžhot také plakáty učitele Milana Kocmánka, Veroniky Uhrové a Elišky Ciprysové. Zpíváme lidové písně, které u dětí rozvíjí celou osobnost. Hudba a zpěv jsou přínosem také v osvojování řečových dovedností. Kromě tvoření, zpívání a vyprávění se vydáváme prozkoumat přivezenou máju na náměstí. Nechybí několik procházek ke kolotočům – a to je zážitek! Než nastane samotné hodové odpoledne, v minulosti dopoledne, je potřeba doladit průběh hodů s rodinou stárka, pozvat fotografy, kameru a další hosty. V roce 2007 bylo na desáté hody pozváno všech devět dřívějších stárků. Průvod z mateřské školy zamířil k radnici, kde starosta František Hrnčíř předal dětem prapor. V roce 2017, na 20. školičkové hody, nás rovněž podpořili dřívější stárci i stárková Veronika

10. hody, setkání stárků, rok 2007, archiv MŠ

Trubačová. Ve stejném roce nás svou návštěvou poctila TV Déčko, která natočila krátkou reportáž do pořadu Zprávičky. V mateřské škole působil, za vedení ředitelky Veroniky Drexler, Jaroslav Švach, který vedl folklorní kroužek a za jeho působení i průběh hodů ve školce a fašankové obchůzky v Lanžhotě. V jeho podání se hody jmenovaly Dětské krojované hody.

A když nám nastane samotný den hodečků, všichni už se na ně celé dopoledne těšíme. Odpoledne po slavnostním zahájení, v současnosti v režii ředitelky Lucie Sztanko, starosty Ladislava Straky a místostarostky Petry Říhové, se vydáváme průvodem ke školičkovému stárkovi. Většinou vydařené počasí se stává příslibem hojné účasti rodinných příslušníků dětí, ale i široké veřejnosti. Průvod dětí, převážně v lanžhotském kroji, vede tatínek stárka, popřípadě jiný příslušník rodiny, nebo člen chasy. K dětem se již několik let přidávají chlapci a děvčata z lanžhotské chasy. Velké poděkování jim patří za pomoc při zařizování májky. Co by byly hody bez muziky? Té se zhostili muzikanti několika dechových kapel. Vzpomeneme Janičku, Esso, Lanžhotčanku, Fialenku a v posledních letech Lanžhotskou osmu. Pochodem se dostáváme k domu stárka, kdy po zpívání a verbuňku chlapců, předání praporu, milém pohoštění u rodiny a krátkým tancem před domem, se opět vydáváme na zahradu MŠ. Zde již za tradičního křičení horé a dost tatínci spolu s chlapci, kteří nadšeně zahrabují jámu, hrdě školičkovou máju postaví. Tento, troufáme si říct, nejpěknější okamžik zakončujeme písničkou Tá lanžhotská mája tenká. Nesmí však také chybět pěkná polka a o to hezčí vrtěná. Pohoštění v podobě pravých lanžhotských koláčků, poctivě napečených od Bronislavy Bartošové, ochutnáváme na samotný závěr školičkových hodů.

V závěru článku bychom rády jménem školky poděkovaly všem bývalým i současným zaměstnancům mateřské školy, rodinám stárků a těm, kteří se jakýmkoliv způsobem na našich hodech podíleli, například jen samotnou účastí.

Na letošní hody se těší rodina Hrubá, se stárkem Janem Krejcarem. Tak se přijďte podívat!

Hody 2018, foto Miroslav Petrla

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA LANŽHOT
Okénko školy
tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz
Masarykova základní škola Lanžhot | Knihovnička Mzš Lanžhot | Klubko News

Škola v době koronaviru

Eva Klvaňová, ředitelka základní školy

Ještě na poslední provozní poradě 3. března byl plán školních akcí plný, ale už za týden se vše změnilo. Kvůli pandemii byla od 11. března škola, školní jídelna i školní družina pro žáky uzavřena až do odvolání. Škola utichla, prázdné lavice. Všichni byli plni obav, jak to všechno bude a jak to dopadne. Toto období nebylo lehké pro nikoho.

Ačkoliv děti přijaly zprávu o zrušení výuky kvůli koronaviru s radostí, neznamenalo to, že jim začaly druhé jarní prázdniny. Měly se učit dál, i když z domova. K výuce na dálku jsme využili především e-maily, web školy a program Edookit, přes který učitelé průběžně zasílali materiály a požadavky na domácí přípravu. Zadání úkolů bylo možné získat také v tištěné podobě v kanceláři školy, případně je vyučující roznášeli. Žáci dostali odkazy na výuková videa na youtube, poslechy v anglickém a německém jazyku a prezentace k probírané látce. Mohli sledovat pořad UčíTelka, bylo jim umožněno využít výsledky v eTaktiku a odkazy na nejrůznější online procvičování školního učiva.

Videokonference, videorozhovory a přímou videovýuku jsme neměli, nemohli jsme z technických důvodů využívat

foto Kateřina Paulíková

online služby Office 365 včetně nástroje Teams, které používali jiné školy.

Uvědomovali jsme si, že v souladu s pracovními povinnostmi byla pro rodiče domácí výuka dětí složitá, mohli nastávat problémy v rodinách, kde není dostatek digitálních zařízení.

Na dálku jsme si připomněli Den Země, Velikonoce, svátek maminek a Den dětí. Třídní učitelé, vedoucí školního klubu a družiny připravili k těmto událostem tvořivé úkoly. K osvobození Lanžhota jsme uspořádali výtvarnou soutěž 75. výročí konce II. světové války a osvobození našeho města.

Bez přítomnosti dětí proběhl také zápis do 1. ročníku, do prvních tříd nastoupí 43 prvnáčků. Deváťáci zvládli na dálku přípravu na přijímací zkoušky na střední školy, po uvolnění opatření docházeli do školy, kde se připravovali pod vedením svých učitelů.

Podařilo se instalovat polepy ročních období na schody a strom úspěchů, vyměnit protipožární dveře, nakoupit trička pro reprezentanty školy ve sportovních soutěžích a sbor Elley, v tělocvičně jsou na oknech místo závěsů fólie proti oslnění. Začala úprava keřů před budovou školy, která má pokračovat na podzim, byly ořezány nebezpečné větve bříz v parku před školou, je připravena rekonstrukce dřevěných oken ve třídách na 2. stupni.

Od 11. května byla umožněna osobní přítomnost žáků 9. ročníků pro účely přípravy na přijímací zkoušky, nastoupilo 24 deváťáků. Od 18. května se začalo vařit ve školní jídelně. 25. května jsme mohli školu otevřít pro první žáky 1. – 5. ročníku, v prvopočátku jich přišlo 117 a konečně 8. června se do školy vrátili na dobrovolné konzultace i starší žáci a žáci speciálních tříd. Podařilo se postupně odměnit 31 vítězů školní Klubko soutěže 2020, i když tentokrát bez společného výletu.

Nebylo jednoduché připravit se všechna vydávaná hygienicko-epidemiologická opatření, sehnat roušky, ochranné štíty, dezinfekci apod. Ukázalo se, jak nepraktické je převádění žáků ze školy do školní jídelny. Abychom dodrželi požadovaná omezení, museli jsme vyřešit obědy formou studených obědových balíčků.

Závěrečné vysvědčení a odměny od třídních učitelů si žáci převzali poslední červnový den už ve svých kmenových třídách. Po vskutku netradičním školním roce začaly letní prázdniny.

Kam po základní škole? Gympl, průmyslovka nebo učiliště?

Eva Klvaňová

Vládní opatření kvůli onemocnění covid-19 ovlivnila také letošní přijímací zkoušky na střední školy a přijímací řízení vůbec. V 1. kole sice podali deváťáci přihlášky na dvě střední školy, ale měli pouze jeden termín pro složení zkoušky z českého jazyka a matematiky. Připravovat se začali už na podzim, ale pak byla společná příprava přerušena a zpět do školy se dobrovolně vrátili 11. května.

Školní lavice opustilo na naší základní škole 39 deváťáků. Jaké studijní a učební obory si vybrali?

Studijní/učební obor	Počet žáků
Všeobecné gymnázium	14
Informační technologie	2
Technické lyceum	1
Vojenské lyceum	1
Předškolní a mimoškolní pedagogika	1
Praktická sestra	3
Konzervatoř - hudba	1
Letecký mechanik – technik údržby	1
Provoz a ekonomika dopravy	1
Průmyslová ekologie	1
Grafický design	1
Modelářství a návrhářství oděvů	2
Elektromechanik	1
Mechanik opravář motorových vozidel	2
Mechanik nákladních vozidel	1
Mechanik - seřizovač	1
Strojní mechanik	1
Zahradník	1
Zedník	1
Malíř - lakýrník	1
Kadeřník	1

Všem přeji, aby byli ve svých oborech opravdovými odborníky a v profesním životě se jim dařilo.

Gratulace k životnímu jubileu

Jana Malá

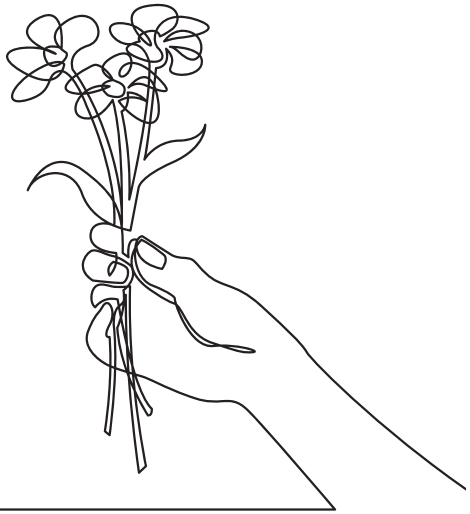
Před devadesáti lety se v Lanžhotě narodil Jiří Švirga – budoucí šikovný zemědělec, skladník JZD, ostravský horník - černý baron, milující manžel, tatínek dvou dětí, dědeček šesti vnoučat a pradědeček jedenácti pravnoučat (dvanácté je na cestě...).

Ke krásnému životnímu jubileu Ti vše nejlepší ze srdce přeje celá Tvá rozvětvená rodina.

Devadesát není málo,
prožít je snad za to stálo.
Jsi nejbohatší člověk mezi námi,
ne penězi, ale vzpomínkami.

Tvůj poklad sice není zlatý,
ale má hodnotu a je pro nás svatý.
Nakouknout do něj nás trochu svádí,
vidět tam třeba Tvé hříchy mládí.

Ať Ti těch vzpomínek stále jen přibývá,
ve zdraví, v radosti život Ti ubíhá.
Do stovky chybí Ti malinký kus,
tak to tu s námi vydržet zkus.

Kytička vzpomínek na paní učitelku

Marie Petrlová

Nevzpomínejte se slzami v očích
můj život pokračovat budete
v každé písničce o mém rodném kraji
kus mého srdce najdete

Smutná zpráva o úmrtí paní učitelky Vlasty Ciprysové mne zastihla v lázních.

Při návratu jsem byla potěšena, že jsem patřila k těm, které měla ráda a zanechala jim na památku zvoneček s jejím portrétem. Zvonečky sbírala od roku 1980. Již v roce 2011,

100. narozeniny spisovatelky K. Sojkové, bývalé učitelky školy

K. Sojková, V. Ciprysová, V. Osička

kdy jsem s ní k 80. narozeninám dělala rozhovor pro zpravodaj, jich měla více než 300. Každý jí připomínal pěkné chvíle, při kterých je dostala.

Paní učitelka byla veselá a vždy plná optimizmu, i když její životní cesta byla někdy těžká a bolestná. Musela se vyrovnat s tragickou smrtí vnuka Vašíka a s jeho světlou vzpomínkou jít dál. Říkala, že se dobře cítila v každé společnosti bez rozdílu věku mezi dobrými lidmi, kteří měli smysl pro humor. Pravidelně se setkávala se spolužáky z gymnázia a psala pro ně kroniku. Byla především češtinářka a ráda psala zajímavé články do zpravodaje. Řadu let pracovala v kulturní komisi městského úřadu. V důchodu jí nebylo zatěžko chodit pomáhat do mateřské školy. Nechyběla při aktivitách MZŠ Lanžhot, vždy se ochotně zapojila do práce a využila svých zkušeností.

Jejím velkým vzorem byla učitelka a spisovatelka Kamila SOJKOVÁ. Měly mezi sebou krásný přátelský vztah. Listuji brožurou, kterou paní učitelka Ciprysová sestavila ke 100. výročí narození spisovatelky v roce 2001 a vydala kulturní komise tehdy ještě Obecního úřadu Lanžhot. Spisovatelka Kamila Sojková učila v Lanžhotě v letech 1929-1931. Obdivuji toto dílo, které je velmi precizně zpracované a doložené dokumenty, fotografiemi, kresbami a korespondencí bývalých žáků a jsem vděčná, že jsem jeden výtisk od autorky dostala.

V roce 2004 to byla zase paní Vlasta, která se se ujala té mravenčí práce a k 80. výročí založení MZŠ zpracovala dostupný materiál pro vydání pamětní knížečky: Masaryková základní škola Lanžhot 1924-2004, kterou pak místní škola vydala.

Celý život se s láskou věnovala dětem jako učitelka a později jako ředitelka v zařízení pro děti a mládež v mimoškolní výchově. Za svou dlouholetou činnost ve školství získala ocenění „Vzorný učitel" a „Za vynikající práci". Čtyřicet let prožila ve volném čase na letních i zimních táborech. Velmi ráda zpívala, milovala dechovku a cimbálku, folklor, zvyky a tradice. Vážila si lidí, kteří Lanžhot něčím proslavili. Vybavila se mi v mysli vzpomínka na její svatbu, na kterou jsme byli pozváni. Ačkoliv měla svatbu „panskou", ve svatebním průvodu na její přání byli mladí chlapci a děvčata v krojích. Splnil se jí sen, že se stala učitelkou. Vychovala dvě dcery, které také pracovaly ve školství. Své mládí prožila na Pastvisku. Byla jedináček, rodiče se o ni pečlivě starali. Tatínek byl zedník, tak jí postavil domek v Masarykově ulici, kde prožila s rodinou a později i s maminkou spoustu šťastných let. Podzim života strávila v DCHB v Lanžhotě a nakonec

v domově důchodců v Břeclavi, kde ji navštěvovali její blízcí a přátelé. Byla stále aktivní, vnukovi Andrejkovi po návratu z USA uspořádala oslavu ve společenské místnosti domova důchodců. I když se jí nesplnilo přání, že chtěla mít poslední rozloučení ve Smuteční síni doma v Lanžhotě, obřad v Břeclavi vzhledem k tíživé dnešní situaci byl velmi dojemný a důstojný. Přijely jí zazpívat zpěvačky a nahrávky s jejími nejmilejšími písničkami v podání mužského a ženského sboru, manželů Osičkových a Uhrových jí pohladily duši naposled. Paní Miroslava Papežová děkuje jménem rodiny zpěvačkám a všem, kteří se s maminkou přišli rozloučit a věnovali jí tichou vzpomínku. Závěrem použiji výstižná slova učitelky a spisovatelky Sojkové: „Ten, kdo žil jen pro sebe a nic nedal těm druhým, musí být na konci života tak nějak prázdný." Také paní učitelka Ciprysová, kterou měli žáci rádi, mohla odcházet šťastná, že mohla rozdávat radost, a tím více, že patřila dětem.

Pan učitel Hebron ve vzpomínkách svého žáka

Marie Petrlová

Svoboda je, myslím si
jediná hodnota,
která má cenu
lidského života.
Jan Procházka

Na pamětní desce vedle sochy T. G. Masaryka před budovou MZŠ jsou uvedena jména šestnácti občanů, kteří byli umučeni v koncentračních táborech. Mezi nimi je také jméno učitele Antonína Hebrona.

Pan učitel učil v Lanžhotě na měšťanské škole v roce 1930. Po krátkém působení v Hodoníně, Mikulčicích a Hovoranech se do Lanžhota vrací 1. 9. 1937. Nedříve bydleli Hebronovi v podnájmu, a později si koupili polovinu dvojdomku v Nádražní ulici. V druhé polovině bydlel řídící učitel obecné školy v Lanžhotě Karel Černý. Pan František Uher na svého oblíbeného učitele stále vzpomínal:

„Byl mým třídním učitelem ve třetí třídě měšťanské školy i v jednoročním učebním kurzu (mimořádně povolený čtvrtý ročník měšťanské školy).

Učil nás češtinu, správně mluvit a psát. Byl to velký vlastenec. Když jsme v červnu 1941 přebírali z jeho rukou vysvědčení na odchodnou ze školy, měl k nám procítěnou promluvu. Mluvil velmi zaníceně, nabádal nás, abychom se dobře učili, že český národ potřebuje vzdělané a dobře vyučené lidi.

Abychom žili čestně a poctivě, nezapomínali českou řeč a jako Češi se vždy a všude chovali. Jeho slova mne provázela celý život." V době okupace se pan učitel zapojil do sokolského odboje. Po prozrazení skupiny byl spolu s dalšími odsouzen k doživotnímu žaláři v Mauthausenu, kde

12. července 1942 na následky mučení umírá.

Po letech se setkává jeho žačka Marie Horňáková, rozená Otradovcová, při léčení v sanatoriu Švýcarský dvůr v Karlových Varech s jeho synem MUDr. Antonínem Hebronem, který tam působil jako vedoucí lékař.

Narodil se v 22. 9. 1938 v Lanžhotě. Paní Marie o tom řekla spolužáku Františku Uhrovi, který se s panem doktorem spojil a doplnil si určité skutečnosti. Malý Toša, jak mu říkala maminka a my, jeho kamarádi z ulice, nezapomněl na tu noc, kdy pro tatínka přišlo gestapo, maminka plakala a kolem jeho postýlky se mihaly naleštěné černé holínky příslušníků SS a od té doby tatínka neviděl. Vzpomněl si, že maminka chodila pro mléko k Zonygům naproti obecné školy a že byli na návštěvě v hájence, která stála na rohu ulice Havlíčkové a Komenského. Bydlel tam tehdy hajný Grumbíř.

Život rodin po zatčení manželů byl velmi těžký. Paní Hebronová byla statečná a obětavá žena, která žila pro svého jediného syna. Ten říká, že ještě na sklonku života vzpomínala, jak jí v Lanžhotě cizí lidé pomáhali. Božena Macháčková, rozená Ciprysová (1925), říkala, že to bylo velmi riskantní, protože na nádraží pracovalo 50 německých celníků, financů a příslušníků pohraniční policie. Její otec Jan, prý když šel v noci na vlak, vždy dal něco za branku jejich plotu. Nejvíce snad Hebronům měl pomáhat tatínek František Straka, který měl naproti jejich domu hospodu.

Mám před sebou dopis od MUDr. Antonína Hebrona ze 14. prosince 2002. Píše, že se chystá do Lanžhota, rád by se podíval do naší bývalé restaurace, setkal by se rád také s Františkem Uhrem a s naší rodinou. Vzpomíná kromě nás tří sourozenců ještě na Mirka Marušku (trénoval košíkářky v Lanžhotě) a Edu Kalivodu. Závěrem píše s humorem: Přikládám kopii fota ze dne 22. 8. 1941, abys mne poznala při setkání. Jsou tam dvě tříleté blonďaté kudrnaté děti, holčička v šatičkách a chlapeček v kraťasech s koloběžkou a tříkolkou. Setkání se neuskutečnilo, nevím proč, možná už to bylo z důvodu špatného zdravotního stavu Františka Uhra-Žantě.

V lednu 2003 mi přinesl materiál o panu učiteli Hebronovi a okrajově o všech obětech odboje v době okupace v letech 1939-1945. Mínila jsem zveřejnit článek u příležitosti 75. výročí osvobození, ale zpravodaj kvůli pandemii nevyšel. Požádala jsem MUDr. A. Hebrona o tatínkovu fotografii. Napsal mi, že v současné době se dočkali s manželkou velké radosti. Starší dcera Gabriela, která se rozhodla

MUDr. Antonín Hebron s manželkou

ve 43 letech studovat medicínu, letos promovala s vyznamenáním (Phoenix, Arizona). Mladší je zdravotní sestrou, asistentkou anesteziologa v NSR Düsseldorfu. Vzpomněl si, že jsme se sestrou Zdenkou vařily dětem z ulice dobroty z „písku".

Se souhlasem dcery Františka Uhra Jitky, jsem vybrala vzpomínky a některé skutečnosti o milovaném učiteli, který byl podle jeho dcery pro otce vzorem morálních hodnot a tak vychovával i své děti.

Tento spis o obětech národního odboje jistě najde místo v archivu Města Lanžhot jako příklad statečnosti, obětavosti a vlastenectví pro příští generace.

Nález válečných artefaktů v Lanžhotě po 75 letech

Michal Švirga

V dubnu tohoto roku se prováděly zemní práce a oprava kanalizace v části Lanžhota zvané Lůčka. Zde ještě mnoho let po válce jako memento mori zůstal stát opuštěný německý tank Tiger II. Mnoho lidí si jej určitě pamatuje, a to nejen z dobových fotek. Stal se i jakousi celebritou, když tato fotka byla zveřejněna v periodiku, které se vydávalo plošně v rámci celé republiky.

Při těchto pracích byly nalezeny ještě poslední pozůstatky tohoto německého tanku Panzer VI Ausf. B Tiger II – taky jinak lidově nazývaného „královský tygr". Nalezeno bylo 5,3 m pásu, boční pancíř pojezdových kol a část poklopu motorové části. Celý proces nálezu byl řádně zadokumentován pracovníky Moravského zemského muzea, na jehož stránkách najdete více fotografií a informací ohledně nálezu. V tomto prostoru byl proveden taktéž průzkum magnetometrem, jestli se zde nenachází další artefakty či munice, a to s negativním výsledkem.

V tomto článku se budu věnovat samotné technice a jednotce, která zde působila. Nebudu a nechci nějak hodnotit provinilost či hrdinství vojáků, kteří zde za války působili a to na obou stranách. Chci jen zveřejnit fakta a poskládat další střípek historie našeho města.

Vývoje tohoto tanku se ujaly firmy Porsche a Henschel. Kupodivu již tehdy Porsche prosazoval, jak by se dalo v dnešní době říci, alternativní pohon. Dva spalovací motory o výkonu 150 kW měly pohánět generátory, které by dodávaly elektrický proud dvěma elektromotorům pohánějícím pásy. Vzhledem v té době k značné nouzi o suroviny – v tomto případě hlavně mědi na elektrické motory a vedení - byl tento návrh nakonec zamítnut. Zůstalo je u 50 kusů věží pro tyto tanky, které firma Porsche objednala u firmy Krup.

Tanky Tiger II byly přijaty do výzbroje na jaře roku 1944. Jejich první bojové nasazení na východní frontě v rámci protiútoku na sovětské předmostí u Sandoměře v srpnu 1944 skončilo naprostým debaklem. Během tří dnů ztratili Němci (mimo jiných ztrát) 11 tanků Tiger II v boji se sovětskými tanky T-34/85, IS-2, a to díky nevhodnému použití ve zrádném písečném terénu.

Nicméně 88 mm kanon Tigeru dokázal s použitím protipancéřového granátu prorazit čelní pancíř T-34 i KV-1 ze vzdálenosti 1500 metrů, což bylo v té době něco neskutečného.

Posádku tohoto tanku tvořilo pět mužů (velitel, mířič, nabíječ, řidič a střelec). Celková hmotnost tanku byla úctyhodných 69 800 kg při délce 10,3 m a šířce 3,75 m. Výška tanku činila 3,1 m. Pancéřování se pohybovalo od 4 cm až po 18 cm. Vyzbrojen byl kanonem 8,8 cm Kwk 43 a vezl si s sebou 70 kusů munice do tohoto kanonu plus dva kulomety MG 34 s téměř 5 000 kusy munice.

Ve své době a taky ještě mnoho let po válce to byl nejmodernější tank, ze kterého se dlouhá léta inspirovaly jak poválečné německé tanky leopard, které jsou ve výzbroji mnoha armád NATO dodnes, tak ji mnoho jiných zbrojovek.

Teď něco málo k jednotce, která zde působila. Dne 23. března 1945 vznikla z Panzer-Division Feldherrnhalle a zbytků 13. Panzer-Division nová jednotka s názvem Pancéřová divize Feldhernhalle 2 (Panzer-Division Feldherrnhalle 2). Součástí této nové divize se stal 503. oddíl těžkých tanků, kde taky sloužila a bojovala osádka tanku šikovatele Kutra Knispela (jeden z největších tankových stratégů druhé světové války, který má přiznaných 168 vítězství).

V noci 27. března 1945 byl nařízen ústup zpět do Vráblí, kde probíhaly těžké boje. Při tomto boji byl zasažen do věže tank 112 a zranění podlehl velitel por. Erich Fürlinger. Dva dny předtím padli v boji podd. Schkarski a svob. Rauschenberger z 1. roty. Další den byl nařízen ústup do Nitry. Během ústupu a míjení vojenské kolony potkal svob. R. Barth svého kamaráda z rodného Ennigerlohu Theo Schürkmanna. Ústup k Nitře pokračoval 28. března a byla zde zformována obrana. O den později nastal neúspěšný sovětský útok na město. Zdržovací boje pak probíhaly především u obce Báb a nedalekého zámku. Knispelův Tiger zde údajně obdržel dvacet čtyři zásahů bez většího poškození. Ty sice nezpůsobily vážnější škody, ale celkový technický stav vyžadoval kompletní údržbu. Proto padlo rozhodnutí, aby byl tank společně s dalšími třemi převezen po železnici do obce Březí u Mikulova, kde se nacházela dílenská rota. Následně byla jednotka dislokována v Novosedlích a z fronty sem dorazily další poškozené tanky. Následoval 31. března přesun do Seredě, naložení tanků roty na železniční vagony a příjezd do Kútů 1. dubna 1945. Ve dnech 1. až 4. dubna 1945 probíhaly těžké boje jižně od Trnavy u Trstína, kde oddíl přišel o jeden tank. V době od 3. do 4. dubna 1945 pokračovala 1. rota v tvrdých bojích s nepřítelem v oblasti Trstína a Bolerázu u Senice. V těchto místech zůstal jeden tank vězet v bahně, vlastní osádka jej musela zničit a jednotce tak zůstalo pouze šest bojeschopných tanků.

Dne 4. dubna 1945 Rudá armáda osvobodila Bratislavu a situace na frontě se pro německé jednotky zkomplikovala nadcházejícím útokem na Lanžhot a Břeclav s cílem překročit řeku Moravu a dobýt v rámci Bratiskavsko-brněnské operace Brno. Sovětské útoky pokračovaly a rota se musela stáhnout do Nového Dvora u Šaštína. Během bojů byly zničeny dva sovětské protitankové kanony. Ústupovou trasu chránily dva Tigery II a dva Flakpanzery IV s několika obrněnými transportéry. Při nočním ústupu směrem na Holíč byla zničena další sovětská protitanková děla a byl proveden omezený zdržovací protiútok na Holíč.

Obrana Holíče se však nezdařila a během noci na 9. dubna 1945 byly německé jednotky přesunuty po západním břehu řeky Moravy do oblasti Břeclavi. Soustředění v prostoru obce Ladná probíhalo 10. dubna, v operačním nasazení bylo třináct tanků Tiger II. Dne 11. dubna provedla Rudá armáda útok na Lanžhot, který německé jednotky odrazily, a podařilo se zničit deset tanků za cenu ztráty jednoho Tigeru II. Následně se prapor 12. dubna přesunul k obraně ropných polí u Zistersdorfu a Moravského Žižkova.

Údaje jsou použity z deníku poddůstojníka Hanse Welsche, který byl radistou a později nabíječem v Tigeru II věžového čísla 112: „Útok na Lanžhot. Náš tank je vyřazen a je odtahován." (Poznámka autora: Asi onen druhý tank, který se propadl v prostoru okolo železničního mostu směr Kostice. Tanky Tiger útočily zásadně ve dvojici, když byl jeden zasažen a nehořel, musel být druhým tankem vyproštěn a odtáhnut. Takový byl rozkaz kvůli nedostatku tanků.)

Další boje oddílu pokračovaly 13. dubna u Břeclavi, kde zůstaly dva Tigery II por. Piepgrase, a také u Zistersdorfu.

Sovětský útok byl odražen a bylo zničeno šestnáct sovětských tanků.

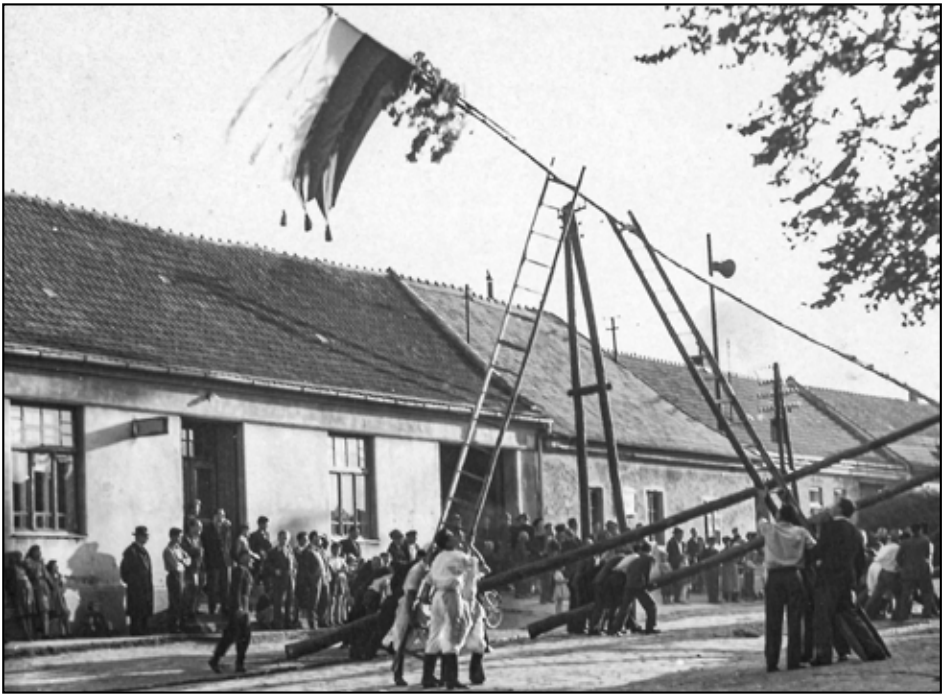
Welsch pak bojoval s části jednotky v okolí Mistelbachu a Zwingendorfu. Poté přesun 26. 4. do Suchohrdlí u Miroslavi a boje u Vlasatic. Prodělal ústup s jednotkou 8. 5. z Ctidružic do Volar na Šumavě. Dostal se do amerického zajetí, poté předán Sovětům. Zajetí přežil.

Gdo teda vlastněvá stavjau lanžockú máju?

Josef Jožulka Uher

Čas je nemilosrdný… Už nějaký ten týden (toto psáno 8. 8. 2020) jsou na naší kabelové TV opakovaně promítány dva vzácné dokumentární filmy LANŽHOTSKÉ HODY 1969 a LANŽHOTSKÉ HODY 2000. Pro naše občany starších až nejstarších generací nejsou už ani tak zajímavé, jako spíše smutné. Smutek tkví v tom, že opět hledíme tváří v tvář lidem, tenkrát starým, ale i mladým, i těm nám nejdražším, kteří už dávno svět živých opustili, a současným mladým pokolením už vůbec nic

neříkají. I kdyby byli kdysi sebeslavnější. Zármutek nás starých leží na dlani pocitu marnosti a bezesmyslu lidského bytí. Leč to je úkrok do filozofie, ve které si lidstvo není zajedno. A pro mne to není hlavní téma tohoto článku. Raději tedy k věci…

LANŽOCKÉ HODY 1969. Filmový dokument natočili brněnští filmaři. Rok před tím, 1968, by k tomu příležitost neměli. Stárci (Tonda Švirga a Mirek Svačina) spolu s chasou je odmítli uspořádat na protest proti okupaci naší země cizími armádami, v čele s SSSR. V roce 1969 stárci Tonda Bartoš-Zonyga a Mirek Svačina na konání hodů už přistoupili.

Je předhodové sobotní odpoledne. Stavění – zdvíhání máje bylo zdárně dokončeno. Sborové „Horéééééé!" letí od máje při kaštanech až na Bačovskú. Zdvíhání máje majstrovsky kočíroval - řídil bývalý sedlák, potom traktorista a skladník v JZD, JAN JAREC. Postaví se k patě máje a zvolivši správnou tóninu, strhne sebou několik desítek svobodných mladíků, ale i mužáků ještě při síle, k slavnostnímu zapění, kdo ví od kdy, tradiční pěsničky: „Tá lanžocká mája tenká, stavjaua ju…" STOP! Kdo že ji stavěl? No přeca ŠIŠULENKA!

LANŽOCKÉ HODY 2020. Stejný předhodový obřad sobotního odpoledne. Ještě početnější „armáda" těch, mladíků a mužáků, kteří se podíleli na „stavjání máje", obklopuje její část do země zapuštěnou (v dubnu 1945 právě na tom místě byl masový hrob padlých rudoarmějců), aby zavolal až na kraj světa to hrdé a šťastné: „Horéééééé!" A potom? Trošku „výšej si povystúpne" mladý ženáč Ing. František Jarec, zpěvák a muzikant, ano, ano, syn po nežijícím už Janovi Jarcovi, aby jako před JEDENATŘICETILETY jeho otec, také on coby „chasu dirigující" při zdvíhání máje, ve správné tónině začal svým tenorem „táhnout" ostatní v pěsničce: „Tá lanžocká mája tenká, stavjaua ju…" STOP! Kdo že ji stavěl? No přeca SVOBODĚNKA! Kam sa poděla ŠIŠULENKA? Kam? Kvůli komu a proč? Ptají se udivení pamětníci…

Určitě by se na to poptával i Dr. JAN POLÁČEK! Proč právě ten? A kdo to vlastně byl? Jeden z nejproslulejších sběratelů lidových písní hned z několika národopisných a folklorních oblastí MORAVY, včetně PODLUŽÍ. V roce 1950 vydal v Národním hudebním vydavatelství ORBIS v Praze šestý díl Sbírky jednohlasných lidových písní. Na straně 97, v pořadí jako 170. uvádí vrtěnou s názvem Tá lanžhocká mája, vpravo nahoře s poznámkou Z Podluží (Lanžhot). A text pod notovým záznamem? (viz kopie originálu!): „Tá lanžhocká mája tenká, stavjala ju šišulenka…" Hvězdička u toho slova nás odkazuje na spodní vysvětlující poznámku: šišulenka – přezdívka dívky. Tímto sdělením nám částečně vysvětluje smysl tohoto slova. To je dost málo. Kdysi dávno to nestačilo ani mně, a tak jsem hledal pamětníka, který by vysvětlení Dr. Jana Poláčka doplnil. Naštěstí jsem takového, ještě žijícího, našel…

Už je to jenom úsměvné: protože byl ročník 1913, ode mne, coby taktéž březňák, starší o dvacet let, říkával mi „ó, ty můj synáčku". Tenkrát osobnost v Lanžhotě vážená a známá, dnes se z podvědomí lidu vytrácí s těmi, kteří navždy odchází. Na paměť mála žijících ťukají jeho polky a jiné skladby, pokud mu je různí šmejdi nevykrádají nebo neprohlašují za lidová. Končan z mé a strýca Metyna Prajky Nové ulice, krejčovský mistr a nakonec pošťák v Břeclavi – orel a šohaj z Hrubej hospody, strýc Vojtěch

Vojtěšek Bartoš – Kocián – Kociánek (člen OSA – Ochranný svaz autorský). Často jsme spolu besedovali v Nové ulici nebo za mnou jezdil skoro už devadesátník z Břeclavi na kole k starému mlýnu.

Tam ho jednou moje zvědavost navedla na „šišulenku". Povyprávěl mi o události, kterou se tato dívka do první sloky výše uváděné pěsničky dostala. Jak se o to zasloužila? I když jsem byl už vypsaný publicista, zpovídání mi moc nešlo. A tak jsem ke škodě nechal strýca Vojtěcha minout dost detailů. Předně nevím, ve kterém přesně roce se málem hody chase z Hrubé hospody nekonaly, a zda už sám strýc byl účastníkem příběhu. Prostě: už o pozdním předhodovém sobotním odpoledni se chase z Hrubé v pokročilé fázi zlomila mája. Je nutné připomenout, že na place mezi budovami Hrubé hospody a cihlovou protější stěnkou farského dvora, se mája zdvíhala velmi těžce a riskantně, od silnice směrem k předzahrádce lichtensteinské hájenky (dnes Kaca bar). V zahrádce pod vikýřem na půdu sedávala kapela na podiu v zelené búdě.

Za oněch časů, buď ještě Rakousko - Uherska a nebo těsně po vzniku Československa, jediná krojovaná lanžocká chasa z Hrubé hospody získávala na stavbu máje vhodné kmeny v lanžhotském lužním lese (pravděpodobně jasany). Co tedy po zlomení máje stárkům zbývalo? Trapem běžet na zámeček za revírníkem Švecem s prosbou, jestli by jim dal povolení zajet do lesa pro vhodný kmen náhradní. Rozběhla se s nimi i dívka z rodiny Šišků. Nedověděl jsem se, kterých. Její zjev a prosby působily údajně na revírníka natolik emotivně, že stárci svolení dostali. Mája se stavěla celou noc, za svitu luceren – vozových laterní, a když šli věřící z ranní mše, mája stála! Je pravděpodobné, že právě v tento moment, zpívající chasa pěsničku „Tá lanžocká mája tenká… zakomponovala do ní slovně, nevím místo jakého slova, z uznání a vděčnosti ŠIŠULENKU! Zřejmě ji tak mezi sebou nazývali. Tímto zdůvodnění šišulenky máme!

Ale kdo a kdy a proč dostal pohříchu velmi negalantní až hrubě urážlivý nápad nahradit šišulenku svoboděnkou? Kdo ví, kde je mu konec a těžko kdo jiný se nám přizná! Byl to čin téměř sprostý a vůči šišulence nevděčný. Neslučují se se známou prosbou věřících „dědictví otců zachovej nám, Pane".

Ale to není jediný případ, kdy kdosi povýšeně sebevědomý retušuje - gumuje v textech písní, v nářečových slovech, obracejíce obsah té které pěsničky „hore nohy".

LANŽOCKÁ HODOVÁ MÁJA TENKÁ… Takový název je jedné z mých polek, na které se úpravou pro dechovku podílí M. R. Procházka, ten, který aranžoval naposledy Koně vrané… Polka je v čekání v mém šuplíku. Její třetí sloka (POZOR), ZAČÍNÁ TAKTO: „LANŽOCKÁ MÁJA, ÉJ, FRANTY JARCA, vysoko na nebi nemá konca…" Proč? Je to pocta a stejný dík jako u šišulenky. Jestliže se bude tato moja polka hrát a její slova zpívat natolik často, že se dostane do povědomí lidu (jako třeba Tá naša zem… z roku 1953, nebo Zpívali mužáci… i jiné), kdo ví, jestli třeba nějaký chytrák balamuťa Frantu Jarca z polky nevyretušuje - nevygumuje a nedá přes něj jméno někoho nebo něčeho jiného. Žasli byste, jací „kumštýři", jaké „kumštýřky" si troufají, v mluvě jednoho strýca, PŘEPLUT ZAHRÁDKU KED NA VJEC NEMAJÚ!

Napadlo by vás přeretušovat v pěsničce metaforu VÍNO LÁSKY na nemetaforu VÍNO Z LÁSKY? Jistě chápete, že něco takového není totéž.

A tak je to i s tou nešťastnou šišulenkou a záhadnou svoboděnkou. A zpívat „bývauo to pěkné, ked sme spouem byli…“ je významově a hodnotově i sdělovačně mnohem zdravému rozumu bližší než „bývauo to pěkné, kde sme spouem stáli…“

A věřili byste tomu, že existuje úplně jiná verze známé pěsničky „Lanžočanú doma néni, jeli do hor na kamení…“!? A před 14 dny jsem na Šlágru viděl a slyšel hrát a zpívat Mistříňaku: „Na kyjovském poli, cosi červeňá sa…“!

Titulek z mého článku, za který mohou dva dokumentární filmy lanžhotských hodů 1969 a 2000 se ptá: „GDO TEDA VLASTNĚVÁ STAVJAU LANŽOCKÚ MÁJU?“
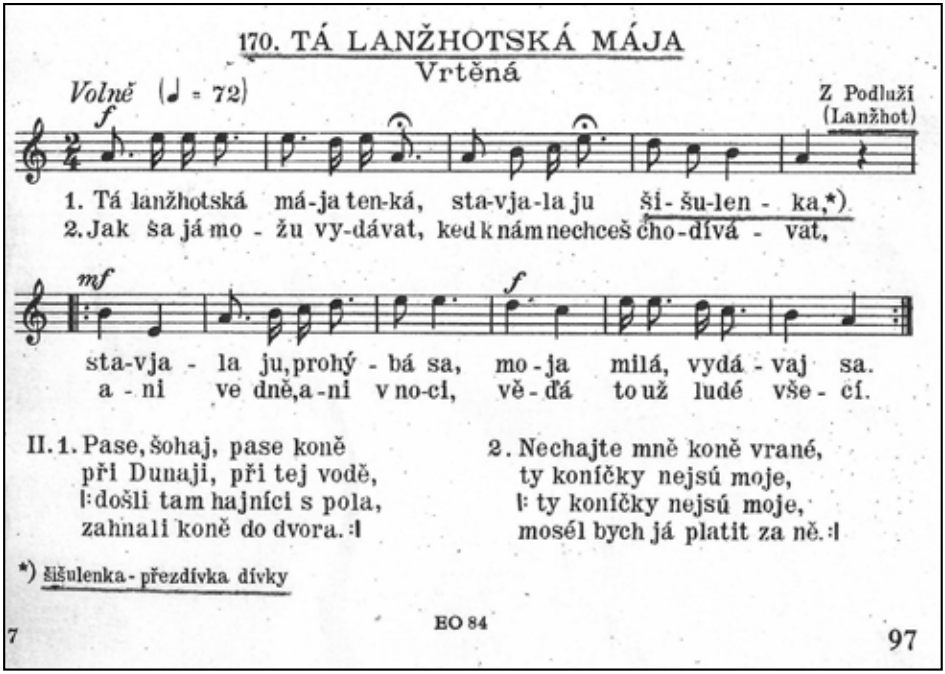
„KDO U ORLŮ PŘED HRUBÚ - KDO U SOKOLŮ PŘED HRDLIČKOVÝM, GALÚ A VEDRALEM?“

Záleží na tom, zeptají se mnozí.

Jiní přidají otázku: A JAK DÚHO EŠČE?

MEMENTO JAKO EPILOG:
DOMNÍVÁM SE, ŽE HLAVNÍ ÚKOL LETOPISŮ SPOČÍVÁ V TOM, ABY DOBRÉ SKUTKY NEBYLY ZAMLČANY A ABY PODLÁ SLOVA A SKUTKY BUDILY U POTOMSTVA OPOVRŽENÍ.

(TACITUS)

170. TÁ LANŽHOTSKÁ MÁJA

Vrtěná

Volně (♩ = 72) f

Z Podluží (Lanžhot)

1. Tá lanžhotská má-ja ten-ká, sta-vja-la ju ši-šu-len - ka,*)
2. Jak ša já mo - žu vy-dávat, ked k nám nechceš cho-dívá - vat,

mf f

sta-vja - la ju, prohý - bá sa, mo-ja milá, vydá - vaj sa.
a - ni ve dně, a - ni v no-ci, vě - ďá to už ludé vše - cí.

II. 1. Pase, šohaj, pase koně
při Dunaji, při tej vodě,
|: došli tam hajníci s pola,
zahnali koně do dvora. :|

2. Nechajte mně koně vrané,
ty koníčky nejsú moje,
|: ty koníčky nejsú moje,
mosél bych já platit za ně. :|

*) šišulenka - přezdívka dívky

7 EO 84 97

Vzpomínky na mládí

Marie Švirgová

Školu sem ukončila v roku 1951 a začala sem chodit do práce „Šohaj“ v Břeclavi, kde sa šily panské košele. Ten rok sem začala chodit k muzikám v kroji. Bylo nás devět děvčat a šly jsme poprví na zahrávání hodů do Hrubej hospody. Tenkrát byly krojové muziky na dvěch místách. U Vedrala (nynější Podlužan) a v sále Hrubej hospody, kerá patřila Václavu Osičkovi. Sál a domek před ním patřil spolku katolických žen a dívek. U Škápíka hrával džes-čaj o pátej. Vedoucí tehoto orchestru byl Jara (Jarůš) Třetina. Bývaly tam i hody a chodili tam nekrojovaní. Rádi jsme si tam šli zatancovat tango, bugy-vugy, swing a charleston. Soudruzi neměli Hrubou hospodu rádi, protože tam převážně chodili orli. K Vedralovi chodili sokoli. Stárci z Hrubej hospody moseli nahlásit každů muziku na Národním výboře a žádat o povolení, keré dostali v případě, že udělá chasa na revanž brigádu. Stalo sa, že kluci brigádu udělali, ale povolení nedostali. Spomínám, že to bylo na Kaču. Na hody byla muzika vždy. Stárkom řekl předseda MNV, že brigádu sice udělali, ale nedostatečně. A také vyhrožoval, že sál v Hrubej hospodě zavře. Tehdy chodilo k Vedralovi 50 kluků v kroji a do Hrubej hospody 35.

V roku 1959 udělali soudruzi opravdu konec muzik a všech besídek pro děti, divadel, no zkrátka všecka kultůra sa tam ukončila. Nejprve tam JZD mělo sušárnu na obilé a potom sa tam udělalo kino. Než sa spojily chasa od Vedrala a z Hrubej hospody, tak pár muzik bylo u Škápíka, ale to už sem byla vydatá.

Marie Švirgová (Svačinová) a Zdena Bartošová (Straková)

Vrátím sa k zimě 1950/1951 před vyjítím škole sme z mamičků vyšívaly na rémě soupravu ke kroju. Tenkrát ešte nebylo mašinové vyšívání. Pomáhala sem mamičce vyšívat válečky (místo sámečků) a obšívala sem prvky na formě, to mi ještě nebylo ani 15 roků, ale mamičce to pomohlo. Kroj byl i tenkrát drahý. K porovnání, že tatíček jako zedník majstr měli 4,50 Kč na hodinu. Po práci museli ještě na fušku, aby si přivydělali.

Mám dojem, že zbudovat dívčí kroj vyšlo na 3000 Kč. Vím, že mol stál 300 Kč metr, čižmy 800 Kč, čipky na soupravu 800-900 Kč, brokátka sukňa i s ušitím 150 Kč. Bílé sukně: vyšívání stálo 3,50 Kč metr a celá i s ušitím 100 Kč, rožky 120 Kč, vymalování mašlí 250 Kč, vyšití soupravy 1400 Kč, růža do rožků pod mašle 50 Kč a zapletení vlasů na canglíčky 10 Kč. Guláč pro kluka 300 Kč, kosířek 250 Kč, košela

molová 1200 Kč a košela plátěná 700 Kč, lajbl 350 Kč, fijalky 1800 Kč a chlapecké čižmy 1000 Kč. Nosily sme 5 kanafasek k rožkám a k šatom 3 mjaké sukně. Spodničku s rozparkem dozadu, kerá dobře držala 2 další a vrchní sukňu. Kordula sa v Lanžhotě nenosila. Je to sem donesené z Bojanovic. Nosila sa kacabaja s krátkým rukávem a modrá zástěra nebo košela s krátkým rukávem s vyšíváním a bílý lajblík obšitý červenýma canglíčkama a na předničkách sámečky a neco vyšité. Sukně červenice sa nosily na dožínky a na vystupování na besídky. Na výlet sa nosily tenké šaty, obojek, mašlička a hedvábný šátek. Výlety bývaly v přírodě: na lůce, na zámečku, vzadu na sokolském stadionu, zkrátka každý rok jinde v přírodě. Bílé sukně sa vyvařily, naškrobily ve vařeném škrobě a nechály uschnůt a potom sa teprv namočily 10-15 cm nad sámky do surového kanafaskového škrobu, zabalily do bílej plachty uležat a potom sa vysůšaly žehličků. Škrobit až po náběry, to je špatně!

Zkracování sukní: naše mamičky kolem roku 1910 nosily 25 cm pod kolena, ročníky kolem 1925 do půl lýtek a můj ročník 1936 10 cm pod kolena. Nebylo peněz, tak aby ušetřily na látce. Šilo sa 8-9 sámečků. Zkracovalo sa dál, těsně pod koleno, do půl jabka a tam nekde měl nastat stop! Dnes sa délků blížíme ke Kyjovu a Mistřínu. Rukávca sa šily z jedné šíře obě baňky. Dnes hlava děvčice je utopená mezi dvěma obříma baňama.

My sme v kroji chodily denně a tlačilo nám 5 kanafasek. Jak majů děvčata unést 8-9? Nedivme sa, že v kroji nechců chodit a lebo skoro přestanů. Měly by sa mamičky nad tým zamyslet. Promiňte mně moju kritiku, ale je to vážná věc.

Vrátím sa k veselí a zpěvu. Když u muziky začala hrát polka vždycky nekolik šohajů začalo verbovat a výskat; jak skončilo sólo, okamžitě nekterý začal zpívat na vrtěnů a všecí sa přidali. Mezi sólama seděli kluci za stolama - necůrali sa, popíjali a zpívali, když začali hrát, povstali na povel a šli tancovat. Nezadávaly sa dopředu sóla. K půlnoci sa začaly dělat blbosti u obyčejnějších muzik: uchýtaná o smeták, hojačky, hojačky, zahrajte nám, muzikanti,

9 děvčat, které v roce 1951 začaly chodit v kroji

utekačky atd. V Hrubej hospodě zpívali kluci židovské pašije – byla to veliká sranda. Tancůvalo sa lanžocké sólo a mazůrka. V sobotu chodívali pacholci po Lanžhotě a zpívali a potom zakotvili u nekerej děvčice. Na májové požehnání večer děvčata chodily do kostela a po požehnání sme parta starších i mladších šly na procházku důle Komárnovem a zpívaly až k prvnímu mostu. Kluci za chvílu vyšli z hospody od Osičků a zpívaja šli za nama. Tam sme sa sešli, povídali a zpívali. Nakonec sa začali vytrácat jedni popáření a druzí v hlůčkách k Lanžotu.

Za mojího mládí sa chodilo hodně roků k muzice v kroji a veselostů sme si zpříjemňovali komunistický teror. Hodně mladých sa nedostalo pro svoje přesvědčení do škol a ludé byli stíhaní v práci za to, že choďá do kostela. Skoro v každej rodině byl nekdo v kriminály nebo uprchlík v cizině.

Byly to čase zlé, na keré sa nesmí zapomenůt.

Hodovní úterý

Děvčata z chase z roku 1965

Volba stárků z řad mužské části chasy je tradice hodně stará. Na svátek sv. Štěpána si chlapci zvolí dva stárky, kteří se starali a dodnes starají o organizaci krojových zábav v průběhu roku. Měli určitý respekt mezi chlapci i děvčaty a své funkce si vážili (nejenom oni, ale celá rodina).

V roce 1965 stárkoval Jan Bartoš (Lesíčková) a Josef Uher (Komenského) a děvčata začala přemýšlet o tom, že by bylo dobré, aby mezi sebou měla také tzv. organizátorky. Dohodly se na tom, že si zvolí „stárkové". Tato tradice tedy vznikla na **hody v roce 1965**, kdy při úterní hodové zábavě byly zvoleny **Věra Brantalíková (provdaná Kořínková) a Božena Hakalová (provda-**

Chasa 1965

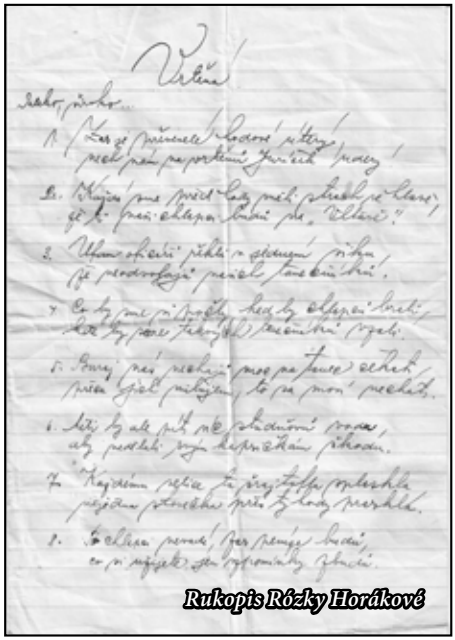
ná Svozilová) stárkovými, s tím, že funkci budou vykonávat do hodů příštího roku. Tímto také založily tradici dívčích vínků, které se dodnes konají v měsíci listopadu každého roku. Protože kroje se v té době užilo dost a děvčata se ráda strojí, na vínek se ustrojily do šatů „pánských".

Víme, že úterní hodová zábava je určena místním, kteří se v tento den více uvolní. Na vrtěné se zpívají písničky textově upravené na chasu. Lidová skladatelka paní Horáková složila tuto písničku:

Nápěv: Daleko, široko…

1. ***Zas je převeselé hodové úterý, nech nám na vrtěnů Juráček uderý.***
2. ***Každá sme před hody měly strach ve hlavě, že ti naši chlapci budů na „Vltavě".***
3. ***Ufam oficíři řekli v jedném šiku, že neodvolajů našich tanečníků.***
4. ***Co bysme si počly, kde by chlapců braly, kde bysme takových tanečníků vzaly.***
5. ***Baraj nás nechajů moc na tanec čekat, přeca jich milujem, to sa mosí nechat.***
6. ***Měli by ale pít víc studňovů vodu, aby nedělali svým kapsičkám škodu.***
7. ***Každému velice ta šrajtofla splaskla, nejedna stovečka přes ty hody praskla.***
8. ***To chlapci nevadí, zas peníze budů, co si užijete, jen vzpomínky zbudů.***
9. ***My budem vzpomínat, éj, každá z nevole, jak ste chodívali tancovat přes pole.***
10. ***Ked my tam dojedem, ste horší jak cuzí, nás si nevšímáte, to nás hrozně mrzí.***
11. ***Kde dojdem za panské, každý hubů laje, že sme si nedaly sukně, kacabaje.***
12. ***A kde sme v slováckém, zas nás přehlédáte, přespolní vrtíte a dom provázáte.***
13. ***Ten třináctý veršík Juráčku pískajte, naše ruky v tanci vy chlapci stískajte.***

Ano, to je jedna ze vzpomínek z našich mladých let. Krojových zábav bylo v té době mnoho, rády si na prožitá mladá léta příležitostně vzpomínáme. Věříme, že krása našeho kroje bude žít, kroje budou obnovovány a udržovány a bude vůle jak u chlapců, tak děvčat je oblékat.

Rukopis Rózky Horákové

Z lidové pokladnice

Vojtěch Prokop, Petr Pavel

Muzejní vlastivědný kroužek OB Lanžhot z roku 1968

Podluží je ten nejjižnější cíp Moravského Slovácka hlídaný na západě Pavlovickými vrchy a z východu výběžky slovenských Karpat. Kraj rovinatý, plochý, vodami často zaplavovaný. Kraj, který se stal studnicí lidové moudrosti i umění.

Podluží bylo odjakživa předmětem obdivu jak v bydlení, tak v oblékání jeho obyvatel, jež svým lidovým provedením, řemeslnou a výtvarnou dokonalostí dotváří charakter této geografické oblasti.

Jeho obyvatelé jsou totiž temperamentní, svérázní a umělecky nadaný lid, který dovede vyjádřit svou vitální a tvořivou sílu ve svém dosud zachovalém umění. Těžký byl život na Podluží odjakživa. Zemědělské práce byly náročné, mechanizace žádná, od jara do zimy bylo třeba rvát se s půdou, počasím, a v tomhle zákonitém rytmu práce jen jako korálky na šňůrce vinuly se starobylé zvyky a obřadnosti, doprovázející Podlužáka od křtin až po svatební hostinu. Oč tvrdší byla dřina, o to nevázanější bylo veselí. V písni, hudbě i tanci.

Jeho umělecký fundament se projevoval i ve výrobě krojových součástí. Kdo neznal podlužácké, ohnivě červené nohavice šohajů v nesčetných variacích modře šňůrované i pestře vyšívané; něžné a bílé výšivky děvčat? Krásně malované mašle? Při tom se nerozepisuji ani o ostatní kráse, ba přímo nádheře kroje: o kožuchách s roztodivným tulipánem na hřbetě, vyšívaných čižmách se střapcem, ligotajících se guláčích s pohupujícím se kosířkem, červených omašlených rožkách dívek a barevných kordulkách – obojího pohlaví. V Lanžhotě se zachovaly a obnovují se i starodávné, vzácné, černě vyšívané šatky a obojky, mužské i ženské premované šuby, oblékané jen při slavnostních příležitostech. Tak krásně a bohatě ornamentálně vymalovaná žudra, okna a síně se rovněž nenajdou nikde jinde na Slovácku. Lanžhot má i své svérázné písně, tance a zvyky.

Podluží je jeden z nejzachovalejších a nejrázovitějších krajů nejen Moravského Slovácka, ale i celé republiky. Lanžhot je jeho obec, která dosud zachovává a pyšně udržuje svou zděděnou a neporušenou tradici v plné její síle a kráse. Obec dosud nejvíce odvolávacím a bránící se i sem doléhajícím vlnám nivelačním a modernizačním.

Je pravdou, že dávno vymřeli lidoví řemeslníci a nebylo pokračováno v jejich tradici. Zmizely totiž z domů vyřezávané rošty, na hřbitovech byly ze dřeva řezané náhrobní kříže nahrazeny mramorem. Motivem srdce, náznaky rostlinných prvků profilovaný lidový nábytek byl neúprosně nahrazen moderním, strohými tvary, které nemají tmavozelenou podkladovou barvu s květinovým dekorem. Ručně kované kliky, zámky a mříže byly nahrazeny moderními výlisky z kovu či dokonce z bakelitu. Se zmizením hliněných podlah v jizbách úzce souvisí zánik jejich rázovitého polévání, malování ornamentu mýdlem na skle nahradil dostatek záclonovin.

Mnoho podobných změn bylo zapříčiněno zlepšením ekonomických podmínek života na Podluží. Zanikly i umělecké projevy, jež bezprostředně souvisely se životem a prací našeho lidu, s lidovými znaky a obyčeji, protože tím ztratily funkci.

Co je snad nejcennější, že i dnes na Podluží mezi jeho obyvateli nalezneme lidové tvůrce a umělce, kteří těží z odkazu minulosti, inspirují se k výtvorům novým, lidmi dokonce používaným. A nejsou to jen obory řemeslné, například v malbě či výšivce, kde se v umělecké tvořivosti projevila největší vynalézavost, ale i hudební a písňové. K Metynu Prajkovi, Fanoši Mikuleckému se řadí i Vojtěch Bartoš, Jožka Uher a hlavně Rózka Horáková-Uhrová, všichni z Lanžhota, jejichž písně se zpívají s oblibou nejen v rodné obci, ale pronikly i do blízkého okolí.

Píseň a zpěv je projevem duševního uspokojení, vyrovnání. Lanžhotská píseň je i dle J. Folprechta hudebním zrcadlem našeho kraje a byla vždy důstojně repre-

zentována skvělými zpěváky a zpěvačkami starými, má však i pokračovatele v generaci mladší.

Byli to vždy lidé anonymní, z jejichž úst vycházelo mnoho písní nových, příležitostných, se starým nápěvem a novými slovy nebo naopak. Vždyť na každé svatbě lanžhotské bylo povinností zúčastněných zazpívat úplně nové písně. A bylo nutným slyšet nejen, jak se škádlí v přednesených písních mládenec s družičkou, družba s nevěstou, ale i jakého hlasového projevu dosáhli. Zda byli lepší než předešlí představitelé z předcházející svatby, protože účast na svatbách není jen materiálním hoštěním, ale i veřejným zpěvným vystoupením.

Totéž se dálo u muzik, kde dívky vymýšlely a zpívaly škádlivé písně na mládence, kteří jim při vrtěných zase opláceli. Byli staří dobří i špatní zpěváci. Dá se napsat,

že i nyní jsou dobří, ale také špatní, násilní a bezohlední reproducenti slovácких písní.

Každý ze zpěváků zpíval vždy v určité extázi, která byla a je patrna při písních táhlých, vyjadřující hlubokou citlivost. Zpívaje píseň, naladil se Lanžhoťan vždycky o oktávu výš, píše J. Folprecht. Tato vysoká intonace písní je také důsledkem onoho vytržení. Zpěv je pro Lanžhoťany vždy něčím slavnostním. Zpěvem se modlili, vyvozuje J. Folprecht. A v jejich masovém podání propuká zpěv ve vše strhující zpěvní vulkán.

Zpěv byl balzámem života. Zpívaly ženy při práci, šohaji chodící ve skupinách večer po dědině. Zpívali jednohlasně, dvojhlasně, kdy nižší hlas byl primem a vyšší sekundem. Nejvíce byli oceněni tenoristi. Ti byli známými zpěváky. Zpívání dívek - hlavně altistek bylo vždy pro posluchače lahodné. Chasa sama si cenila hlasů šťavnatých, ale silných, které dovedly překřičet a upozornit na sebe. Nemá-li zpěvák vysoký hlas, odpadá při sólové produkci, není považován za dobrého zpěváka.

Pravděpodobně až vlivem uměleckých produkcí v nové době, začal se uplatňovat společný sólový zpěv šohaje s dívkou, popřípadě dvou šohajů hlavně při pódiových vystoupeních na různých národopisných slavnostech.

Lze tedy konstatovat, že není tak zpěvného lidu jako jsou Podlužané. Zpívali a zpívají o všem, o celém životě; zpěvem vyjadřovali radost, zpěvem si ulevovali ve své tísni a žalosti. Zpěv je provázel a dosud provází od kolébky až po hrob. Ve zpěvu se projevuje i velká tvořivost našeho vesnického lidu.

Pod zeleným před hospodou sedí na vyvýšeném podiu muzikanti. Právě složili nástroje po vrtěné a odpočívají. Tancující se rozešli, jen děvčata se shlukla v barevný chumáč u farské zídky. Chasa se semkla do půlkruhu kolem muzikantů.

A zatímco první stárek vyjednával s muzikanty babské sólo, zanotoval druhý stárek uprostřed chasy píseň. Ztichlý prostor se náhle rozechvívá táhlou a tklivou melodií. Hned první slova písně přivolávají roztroušené šohaje.

Stárek zpívá a chlapci se přidávají. Prostě sice, ale krásně. I klarinetista, sedící nejblíže, podchytává melodii, s ním i druhý a již strhli celou kapelu.

Lahodné tóny oblévají údy a vlévají do té pestrobarevné kytice šohajů život. Ruce se rozplétají, řada se dělí. Šohaji se pohoupávají v pomalém taktu vláčně ze strany na stranu. Z kolena na koleno poklekávají půlobratem vroucně jakoby k modlitbě. Nejposvátnější okamžik, kdy štíhlá těla chlapců, doposud jen hrdě vztyčená, poklekají ve zbožné úctě k zemi, která vlévá do jejich nohou oheň tance. Z počátku jsou pohyby těla i rukou vláčné. Figura střídá figuru. Chasa jakoby se roztancovávala.

Hudba ale přibírá na síle, klarinet zrychluje tempo, těla se pozvedají, melodie dostává veselejší ráz. V mžiku se údy rozehrávají. Jiskra prolétne klubkem. Ruce se odpoutávají od těla, hlavy se naklánějí k rameni, nohy se pozvedávají od země v rychlém tempu.

Melodie se stále zrychluje a vlévá oheň do těch rozvířených postav. Pravá ruka přidržuje guláč s kosířkem, levá vyletuje nad hlavou. Hned tu, hned tam, za ní jiná

a pak zase další! Těla víří, střídají pozice a již se sotva země dotýkají!

Ohnivé blesky červených nohavic a mihotají v rytmu hudby. Lehce se špičkami šohaji odrážejí od země, poklesají v podřepu a zase vyrážejí vzhůru. Nad hlavami se pohupují kosířky. Tu vzlétne k nebím rozevřená dlaň, onde zas špičky verbujícího vykrajují cifry v písku. Plesknutí do dlaní provází další poskok.

Chlapci jsou neúnavní. Kol víří písek a z čela stéká pot. Ještě však není toho dost. Zatímco muzikantům dochází dech, volají šohaji repete! A verbuňk začíná znovu.

Ozve se úder o holeň čižmy a fialové střapce se mihnou v ráz. Nohy jak strunky stříhají ve vzduchu, krouží, přecházejí do odzemku a vyhrávají všechnu tu sílu a životnost vesnické mládeže. To sama půda, kterou kypří, obdělávají, mozolnatýma rukama ji celý rok hladí, vzbuzuje v jejich údech bujarou radost ze života.

Hudba však umlká. Divoká melodie se ztrácí a těla se uklidňují. Mohutná dlaň otře furiantsky orosené čelo. Rozvířené fábory překrásných pentlí na hrudi šohajů se přestávají třepotat. Jen v prsou ještě prudce buší rozehřáté srdce.

Ej, není šikovnějších verbuňkářů jako v Lanžhotě! Špačkovych Janoš, Yonek Bábiňák, Joska Uher, Michal, Cira, Vojuš, z těch mladších Franta Škápík.

Bohatá je na Podluží i tradice hudební. Od pradávna hrávali v Lanžhotě gajdoši na gajdy nebo na šutky. Při práci i při zábavě. Na poli i při zábavě. Na poli k lepšímu rytmu rukou práce, u muziky pro větší svěžest nohou při tanci. Známí a vyhledávaní byli tito gajdoši a od lidí rádi viděni a slyšeni. Vždyť leckdy ani zabíjačka se neobešla bez hry na gajdy. Časem se k nim přidávali houslisti – primáš a kontráš - a byl základ jednoduché kapely. Vždyť ještě ve dvacátých letech našeho století ojediněle dožívali hudci, hrající tak zvaný štrajch. A zmiňujeme-li se o gajdoších, tak nejde nevzpomenout Josefa Novosáka, jenž v paměti občanů lanžhotských až do své smrti zůstal slavný.

Moderní dobou gajdy byly zatlačeny a jejich místo zaujal cimbál. Kolik to bylo cimbalistů šikovných, kteří roznášeli radost z hudby mezi vesnický lid. Ani tím se kapela však neustálila. Přibyly ještě klarinety a basa a hudba gajdošská dala vznik zvané malé muzice.

Protože mezitím vznikla velká muzika, hraná na plechy. Jejími zakladateli byli pravděpodobně vojenští vysloužilci, kteří tento způsob hry přenesli na venkov a zasloužili se tak o její zlidovění. Často hrávali muzikanti na obojí druh nástrojů a dechové obsazení při hře ve dne se měnilo na štrajchové večer, kdy se hrávalo v uzavřeném prostoru sálu. Lidé si zvykali na „břesknú“ muziku dechovou a muzikanti prý ani štrajch potom hrávat nechtěli. Dostalo se mu proto až druhého místa v pořadí. Dětské tancovačky bývaly odbývány nejen gajdami, cimbálem, houslemi a klarinetem, ale později dokonce harmonikou

a bubnem, jak rádi vzpomínají ti starší na kapelu Pardovských.

U dospělých získávala stále větší oblibu dechovka. Jedině hru do vrtěné a na hody hošije si podržel štrajch. Ostatek ovládala hudba dechová a bývaly to slavné doby muzikantů Prajků, skvělých hudebníků, instrumentalistů a skladatelů. Dva klarinety, trubka, křídlovka, baskřídlovka, heligón, později trombón, velký a malý buben tvořily složení dechové kapely, jež se podstatně moc nezměnila ani v dnešní době. Vyměnili se jen muzikanti. Místo Prajků nastoupili Uhříci a hrálo se stále.

Dechovka se hraje na našem venkově ještě i dnes. Přes veškerou snahu moderní mládeže přinést k nám na venkov džez, big beat a jiné formy moderní muziky, uchovala si svou důležitost při tanečním projevu stále dechová hudba.

Vznikaly soubory mladých. Legrůti založili Rozmarýnku a užívali její hry při nejrůznějších příležitostech. Od vyhrávání k osobním svátkům až po veřejná svícová vystoupení. Mladší generace Prajků dala vznik nejmladší krojované kapele dechové - Zitušce, která reprezentovala naši muziku nejen na III. celostátní spartakiádě, v májovém průvodu v Praze, při zahájení lázeňské sezóny v Karlových Varech, ale hraje ochotně i u nás doma při pohřbech, svatbách i k tanci při muzikách.

Nejenom slavnostní kroj, ale i slavnostní účes nosí podnes děvčata na Podluží do tzv. rožků při všech význačnějších příležitostech. Proto před hody, před muzikou, různými oslavami dávají se dívky učesat neboli zaplétat.

Zapletačky, které složitost slavnostního účesu ovládaly, byly vždy v obci nanejvýše dvě tři. Proto dívky musely ve své marnivosti někdy obětovat spoustu času, než přišly u zapletačky na řadu.

Při slavnostním účesu na zahrádku jsou vlasy rozděleny pěšinkou uprostřed a na každé straně se odčešou nad čelem vlasy dopředu v šířce dvou až tří centimetrů. Z nich se vpravo i vlevo od pěšinky upletlo uprostřed hlavy po copánku, složeného vždy ze tří pramínků. Z těchto copánků, upletených při pěšince, se hned při pletení sirkou nebo drátkem povytáhne z pramínků, který přijde k čelu, několik vlásků v délce jednoho centimetru a tvoří se z nich na vlasové obrubě nad čelem obloučeк, tak zvaný zúbek. Z těchto zúbků je složena vlasová zahrádka, která se táhne nad čelem a skráněmi až k ušním boltcům. Ostatní vlasy jsou zapleteny za ušima obyčejně v copy, které jsou stočeny kupředu vysoko nad čelo za zahrádku a zase zpět. Vzadu z nich vytvoří hbité ruce zapletačky drdol; z dlouhých vlasů bývaly případně i dva.

Zapletení na zahrádku je vždy doplněno rožkami, zvláštním druhem čepce, vytvořeným na způsob jakési vodorovně nošené, vzadu i na spodu otevřené mitry z lepenky, nádherně vyzdobené. Nasazují se na účes a k hlavě se pro jistotu připevňují vzadu dvěma jehlicemi na drdol

vlasů, který je za zadní ozdobou účesu na zahrádku.

Toto zvláštní zapletení k rožkám je vidět pouze vysoko nad čelem ve formě zahrádky. Ke spánkům dívky přiléhají boční stěny rožků, takže kryjí tuto část účesu. Rovněž účes zadní části hlavy – drdol – je vhodně kryt pentlemi, kytkou z umělých květů, stužek a korálků vloženou zezadu do rožků a dvěma pentlemi, splývajícími ze zadní plochy rožků.

Zaplétání je i dnes velkým obřadem. V sousedních obcích se jen nepatrně různí. Ze starších zapletaček žije a pracuje dnes už jen Františka Pyskatá z Lanžhota a tetka Ondrysková v Kosticích, která zaplétá po kosticky i lanžhotsky. Chvályhodné je to, že umění zapletaček si osvojily i ženy střední generace A. Škápíková, Anna Bartošová a Mařka Uhrová, takže tento prazvláštní zvyk z našich obcí nevymizí a děvčata se budou i nadále dávat zaplétat k hodům, svatbám, pohřbům i křtinám, regionálním slavnostem i ke krojovaným muzikám.

Letní zpívání ženských sborů

Marie Prajková

Písní Rózky Horákové „Ked sem išla dneskaj z rána dědinů“ se spustil proud převážně podlužáckých písní v neděli 9. 8. po sedmnácté hodině na dvoře muzea v Lanžhotě na 13. zpívání ženských sborů. Touto písní začal svůj blok pořádající Ženský sbor z Lanžhota za doprovodu CM Matěje Kůrečky ze Starého Poddvorova.

První z pozvaných ženských sborů byla děvčata z Dolních Bojanovic, která si před týdnem, tedy 1. srpna, na Besedě u cimbálu před chalupou v Bojanovicích připomněla 20. výročí trvání jejich sboru. Po celou dobu trvání je vedoucí sboru Anička Řezáčová, která je také zpěvačkou DH Bojané. Ve sboru jí s organizací pomáhá Růženka Kašíková. Náš ženský sbor spolu s našimi mužáky se jejich oslavy také zúčastnil. Proto jsme byly rády, když nám vystoupení mohla děvčata po týdnu v Lanžhotě oplatit.

Druhý ženský sbor, který jsme v muzeu uvítali, nebyl z Podluží, ale byl to ŽS z Hroznové Lhoty, se kterým udržujeme přátelské styky téměř 15 let. Děvčata nás každoročně zvou na jaře do Lhoty a také v Lanžhotě každým rokem zazpívají písně z Hroznové Lhoty, ve které žil a pracoval známý malíř Jože Úprka. Vedoucími sboru jsou manželé Ludmila a Josef Mackovi. Zvláštností tohoto sboru je, že nám kromě jejich písní v krojích, zahrají i humornou scénku, na kterou už pravidelní návštěvníci zpívání s dychtivostí čekají. Jejich humor přeruší šňůru většinou vážně naladěných písní z pokladnice lidových autorů.

V letošním roce přijali pozvání chlapci z Lanžhota, kteří nejsou organizovaní ve sboru Mužáků. Prezentovali jsme je jako „Mladí chlapci Lanžhotčané“. Svižný rytmus jim udával vedoucí Zdeněk Kořínek. Je chvályhodné, že zpívání má ráda i mladá generace.

Posledním přespolním ženským sborem byl sbor z Dolních Dunajovic. Děvčata spolu oslaví v příštím roce svou první dvacítku. Vedoucími sboru je manželský pár Zdeňka a Pavel Karlíkovi. Výjimkou sboru je, že nepatří do žádné z etnografických oblastí, protože v předválečném období zde žili příslušníci německého národa. Po válce toto území osídlili Moravané z vnitrozemí, kteří si s sebou přinesli písně a zvyky z míst, kde žili. Proto jim nejsou cizí písně z Kopanic, Horňácka, Dolňácka či písně z Podluží. Všechny tyto písně se ve sboru zpívají. Dokonce zpívají i nové písně složené jejich vedoucí Zdeňkou Karlíkovou. V loňském roce tyto písně vydali na CD nosiči.

Náš Mužácký sbor nastoupil téměř v plném obsazení. Členy sboru jsou také zpěváci ze Slovenska. Sbor dokonce posílil i náš pan starosta. Vedoucí sboru Josef Uher ml. vybral pro nedělní zpívání píseň Vojtěcha Bartoše - Kociánka s názvem Za lanžockú dědinečků, píseň Aničko, dušičko, Odzvónily kosenky od Rózky Horákové a lidovou píseň Počúvaj, počúvaj.

Jejich mohutný hlasitý zpěv vystřídal ještě náš ženský sbor písní Fanoše Mikuleckého Dycky tys mě slubovával a vrtěná Ladníček tvořila závěr zpívání jednotlivých sborů.

Dlužno ještě dodat, že mezi jednotlivými sbory zpívala také dueta a to: duo B. Svozilová a L. Michalicová s písní R. Horákové Ked sem dneskaj za rosenky, M. Prajková a J. Vališová Ej, pršalo, bylo tma a trio sester Bartošových s písní Každú bolest srdenka. Příležitost dostali také muzikanti cimbálové muziky. Byl to cimbalista a náš lanžhotský rodák František Šulák a primáš Matěj Kůrečka.

Děvčata z Hroznové Lhoty obohatila naše zpívání cikánskými písněmi. V kostýmech, do kterých se pro tuto scénku převlekla, působila velmi věrohodně.

Toto jejich vystoupení mělo u obecenstva velký úspěch.

Celé nedělní zpívání bylo zakončeno společnou písní Fanoše Mikuleckého Bude večer, už zapadá súnečko. A byla to i pravda, protože písňové odpoledne trva-

foto Jiří Kubík

lo téměř dvě a půl hodiny. Všem účinkujícím patří velké poděkování nejen za jejich pěkné písně, ale také za oběť, kterou podstoupili ve svých krojích v tak horkém počasí. Děkujeme také sponzorům a děvčatům z kulturní komise, která se postarala o organizaci a plynulý průběh celé akce. Nezbývá nám, než se těšit na další zpívání. Věříme, že se uskuteční před našimi hody, v pátek 18. září 2020.

Zámeček v Lanžhotě

Jiří Netík, vedoucí Lesní správy Lanžhot

Jednou z dominant ve městě Lanžhot je polesí Soutok, tak zvaný zámeček. V letošním roce slaví 130. narozeniny. Stojí nedaleko hřbitova nad říčkou Kyjovkou.

Liechtensteinové vlastnili v Lanžhotě čtvrtlán, stavení č. 145 s příslušným množstvím polí. Jelikož byl Lanžhot stíhán častými požáry i toto stavení nebylo ušetřeno. V roce 1886 se kníže Johan II. z Liechtensteina rozhodl na tomto místě postavit „Lesní správu Lanžhot". Pověřil svého architekta Karla Weinbrennera vyhotovením plánů. Návrh z tohoto roku byl s jedním bytem.

Zámeček v roce 1891, foto archiv Jiřího Netíka

Před zámečkem po ranním lovu 1922. Zleva princ Hanuš z Liechtensteina, lesní správce Miekota a kočí Rudolf Topič starší
foto archiv Jiřího Netíka

V roce 1890 Karl Weinbrenner vytvořil nové plány a ihned v tomto roce začala stavba. Od roku 1890 už byl v Lanžhotě slaven 1. máj. Dělníci, kteří táhli od kostela ke hřbitovu, přemluvili zedníky, kteří stavěli zámeček, aby zastavili stavbu a šli s nimi. Často je uváděno, že zámeček byl postaven pro kratochvíli šlechty, což je omyl. Již na plánech je nadpis „Lesní správa Lanžhot". Zásobování pitnou vodou bylo řešeno ve formě tří studní. Jedna je dole u Kyjovky, dvě před zámečkem s hloubkou 18 m. Odpady byly řešeny formou dvou kvelbených jímek, ve tvaru rotundy na východní straně vedle zámečku.

Z původního vybavení se dochovala troje kachlová kamna. Kanceláře byly vytápěny teplovzdušně, topeniště je ve sklepě. Dnes je zámeček vytápěn plynovým ústředním topením. Inspekční pokoj byl obložen dřevem včetně nádherného kazetového stropu. Jelikož součástí břeclavské pily byla i parketárna, tak jako na všech liechtensteinských sídlech byly na zámečku parkety vlastní výroby. Zachovaly se jen v kanceláři vedoucího polesí. Ozdobou interiéru je nádherné schodiště se soustruženým dřevěným zábradlím a vyřezávaným nosným sloupem.

Vrchní kontrolor, pak lesní správce, Ladislav Novotný se synem Ladislavem v roce 1950.
foto zapůjčil Ladislav Novotný ml.

Součástí zámečku jsou hospodářské budovy (stáje), vinný sklep a stodola. Vnitřní interiér prošel několika stavebními úpravami. Byt zůstal jen jeden ve spodním patře. Z horní místnosti a z části půdy se stala garsoniéra. Střešní tašky byly glazované, z liechtensteinské keramičky v Poštorné. Při osvobozování Lanžhota na konci 2. sv. války dostal lanžhotský kostel dělostřelecký zásah. K opravě kostela byla použita střešní krytina ze zámečku a zámeček dostal obyčejnou „bobrovku". U stěny zámečku byl vysazen břečťan. V roce 1934 byl zámeček zarostlý celý břečťanem.

Na zámečku bydlel fořt a technik, nebo lesník. Na zámečku bydleli: Viktor Rutang, Carl Schwetz, Miekota, Alois Mikula,

Taneční zábava před zámečkem, v pozadí hospodářské budovy, foto zapůjčil Jiří Balga

Dr. Slavoj Svoboda, Ladislav Novotný, Antonín Štvrtecký, Emil Kheck, Josef Zouhar, Jaroslav Holý, Ing. Bohumil Balga, Ing. Jiří Švirga a dnes tam bydlí Ing. Juraj Stehlík. Všechny plány v originálním vyhotovení jsou v archivu Jiřího Netíka.

Pod zámečkem přes Kyjovku byl mostek, tzv. Pánova lávka. Po ní se jezdilo do lesa, protože revír Lanžhot byl do roku 1945 po cestu Lanžhot–Kúty. Na polesí bylo ustájeno několik párů koní. V 80. letech minulého století i koně polesí Tvrdonice. Na polesí za dob služby Dr. Slavoje Svobody byly pořádány trampské potlachy. V pozdějších letech i taneční zábavy.

Za dob hlubokého socialismu (70. a 80. léta minulého století) zámeček značně zchátral. Opravy a údržba nebyla žádná. Kromě přístřešku pro povozy zde nebylo téměř nic nového vybudováno. Chladící zařízení (pojízdné) na ulovenou zvěř stálo na dvoře u hnojiště. Bylo pronajaté výkupcem zvěřiny - Interlov Přerov. V polovině 80. let byl pod lipami postaven malý chlaďák na zvěřinu.

Velký obrat nastal nastoupením do funkce vedoucího polesí Lanžhot Ing. Bohumila Balgy mladšího. Zámeček uvnitř prošel velkou rekonstrukcí. Ze dvou bytů se stal jeden zvětšený o spodní kancelář vedoucího polesí. Provozní část zámečku se změnila tak, že horní kabinet se stal kanceláří vedoucího polesí a z vedlejší místnosti se stal inspekční pokoj. Kancelář technika, skladníka a sociální zařízení jsou ve spodním patře. Zámeček dostal novou fasádu. Byly přestavěny stáje na sklady a garáže s novou fasádou. Byly vybudovány přístupové chodníky ze zámkové dlažby. Celý areál byl oplocen z půlené smrkové tyčoviny, se dvěma vstupními branami. U stodoly byly vybudovány dva

Zámeček v roce 1961, foto archiv J. Netíka

Kancelář vedoucího polesí, foto Ing. Juraj Stehlík

Zámeček v roce 2007, foto Jiří Netík

kotce pro lovecké psy. Hospodářský dvůr byl oddělen od areálu zámečku plotem s bránou. Brána je dvoukřídlá s nosnými sloupky z litiny, které byly sloupky oborními v dobách liechtensteinské obory. V roce 1993 byl na hospodářském dvoře postaven dvoukomorový chladák na zvěřinu. Areál kolem zámečku byl osázen různými dřevinami (cedr, metasekvoj, černé borovice, smrk Pančičův a dalšími keři). Z původních dřevin zůstaly tisy staré 125 let a pak mladší lípy, akáty a velká moruše. Moruše a akáty byly odstraněny nedávno z důvodu špatného zdravotního stavu. Zahrada byla osázena ovocnými stromy a ve východní části areálu svažujícího se k říčce Kyjovce byl vysázen vinohrad. Další významnou přestavbu horního patra zámeček zažil v roce 2002. Z horního obývacího pokoje a části půdy vznikla garsoniéra (inspekční byt) pro technika polesí. Z jednoho skladu v horním patře vzniklo sociální zařízení pro kancelář vedoucího polesí a z inspekčního pokoje je dnes kancelář lesníků a obor-

Setkání pracovníků Těžebně expedičního střediska Břeclav r. 2018, foto Ing. Pavel Konečný

Zabíjačka na zámečku r. 2012
foto Jiří Netík

Památník lanžhotských kladařů
foto Jiří Netík

níka. V roce 2004 proběhla rekonstrukce střechy s výměnou střešní krytiny a dešťových okapů. To se událo za fořtování Ing. Švirgy (2002-2007). Za fořtování Jiřího Netíka proběhla v roce 2014 kompletní výměna oken a vstupních dveří. Netěsnící špaletová (bílá) okna, byla vyměněna za eurookna v barvě dřeva.

Na zámečku v Lanžhotě je díky zaměstnancům polesí Soutok stále živo. Velmi zajímavou akcí byla v roce 2012 zabijačka. V roce 2018 se v areálu zámeckého parku uskutečnilo setkání THP Těžebního střediska Břeclav. Toto setkání zorganizoval Jiří Netík u příležitosti 55. výročí vzniku a 25. výročí zániku tohoto střediska.

Před zámečkem u vstupní brány je památník lanžhotským kladařům. Zhotovil ho Ing. Balga. Jelikož sáně nebyly v nejlepším stavu a hrozilo nebezpečí úrazu, protože je to oblíbené místo místních dětí. Jiří Netík objednal u Zdeňka Kořínka sáně nové a vyměnila se i kláda.

Lanžhot rekordní

Milan Kocmánek

Letos v červenci se ve Františkových Lázních konal už 5. ročník mezinárodního festivalu kresleného humoru ZLATÝ TAPÍR. Akci pořádá město Františkovy Lázně ve spolupráci s Klubem kreslířů a humoristů, který je vydavatelem humoristického časopisu Tapír.

Jedná se o ojedinělou výstavu pod širým nebem s bohatým do-

provodným programem na hlavní lázeňské promenádě. Letos zde své práce prezentovalo cca 330 autorů z více než 50 zemí světa! Více o festivalu zjistíte na: www: kkh-tapir.cz/mfkh.

Festival se za dobu svého trvání hned několikrát zapsal do **České knihy rekordů**. Já osobně jsem spoludržitelem rekordu, při kterém jsme na kolonádě poblíž sochy slavného Františka vytvořili spolu s třiceti kolegy kreslíři **Největší kreslený vtip na maketě lahve** proslulého františkolázeňského likéru Adler.

Po obdržení pamětního listu mě napadlo, že by bylo zajímavé zjistit, jaká další lanžhotská stopa je k nalezení ve zmíněné České knize rekordů. Po dotazu v agentuře Dobrý den Pelhřimov, která je správcem českých rekordů a vydavatelem ČKR, jsem obdržel kopie certifikátů dvou dalších rekordů, které vznikly v našem městě.

Jedná se o **Největší perníkový betlém vyrobený dětmi** (2009) a **Nejpočetnější výstavu výrobků s motivem anděla** (2010).

Jako učitele místní základní školy mě velmi těší, že právě tato byla s podporou města organizátorem obou akcí, do kterých se následně zapojila široká lanžhotská veřejnost. Nelze samozřejmě jmenovat všechny, kteří jakýmkoli způsobem přispěli ke vzniku obou rekordů, rád bych s poděkováním připomněl alespoň iniciátorku obou projektů – tehdejší vedoucí školního klubu paní Mirku Strakovou. Bez zajímavosti určitě není ani fakt, že při zdobení figurek v kroji a kreslení ornamentů na perníkovém betlému dětem ruku vedla osobnost Lanžhota paní Marie Švirgová.

Myslím, že jako Lanžhotčané můžeme být na tyto zápisy právem hrdí, a věřím, že v budoucnu určitě ještě nějaký ten rekord přidáme. Minimálně sbírka modelů starých zemědělských strojů tvůrce pana Kořínka mezi české rekordy určitě patří!

Agentura Dobrý den Pelhřimov

ČESKÁ KNIHA REKORDŮ

uděluje

PAMĚTNÍ LIST

ÚČASTNÍKA OFICIÁLNÍHO POKUSU O ZÁPIS DO ČESKÉ KNIHY REKORDŮ

Vtip nakreslený na maketu lahve nejvíce autory

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL KRESLENÉHO HUMORU

Klub kreslířů a humoristů a město Františkovy Lázně

uspořádal v rámci programu 2. ročníku Mezinárodního festivalu kresleného humoru ve Františkových Lázních rekordní pokus, při kterém 31 karikaturistů nakreslilo své vtipy na maketu lahve o výšce 3 m. Přední stranu lahve tvořila etiketa likéru Adler, partnera pokusu, boční strany a záda makety tvořila bílá plocha určená pro kreslíře. Vznikl tak společný vtip na ploše cca 4, 2 m^2 (190 x 222,5 cm). Rekordu, jehož vznik podpořil také pan

Milan Kocmánek z Lanžhota,

bylo dosaženo na hlavní lázeňské promenádě na Národní třídě ve Františkových Lázních v sobotu 15. července 2017.

Luboš Rafaj **Ing. Josef Vaněk** **Miroslav Marek**

AGENTURA DOBRÝ DEN

Agentura Dobrý den Pelhřimov

ČESKÁ KNIHA REKORDŮ

uděluje

CERTIFIKÁT

O VYTVOŘENÍ ČESKÉHO REKORDU

Největší perníkový betlém
vyrobený dětmi

Masarykova základní škola v Lanžhotě

uspořádala pokus o rekord, během kterého 25 žáků 6. až 9. tříd upeklo a nazdobilo betlém tematicky zaměřený na život v Podluží. Skládal se z 318 perníčků (142 hvězd, 53 zvířat, 106 osob, 9 stavení, 25 stromů, 6 vozidel). Při instalaci zabral plochu 17,82 m² (výška 2,7 m, šířka 6,6 m). Nejvyšší perník dosahoval výšky 46,5 cm a jednalo se o betlém. Většina postaviček byla oděna v krojích typických právě pro oblast Podluží. Na výrobu betlému se spotřebovalo 21 kg mouky, 10,5 kg cukru, 8,5 kg medu, 140 ks vajec a vznikal po dobu dvou měsíců.

Betlém veřejnost poprvé spatřila 28. listopadu 2009 v rámci Výstavy betlémů ve Společenském domě v Lanžhotě.

Luboš Rafaj | Ing. Josef Vaněk | Miroslav Marek

AGENTURA DOBRÝ DEN

Agentura Dobrý den Pelhřimov

ČESKÁ KNIHA REKORDŮ

uděluje

CERTIFIKÁT

O VYTVOŘENÍ ČESKÉHO REKORDU

Nejpočetnější výstava výrobků s motivem anděla

ZŠ a MŠ Lanžhot

uspořádala výstavu, v rámci které bylo vystaveno celkem 1 519 andělů zhotovených z moduritu, vosku, drátu, plechu, slámy, skla, čokolády a dalších materiálů. Do rekordního pokusu se zapojilo 250 autorů z řad dětí a 139 reprezentujících veřejnost.

Výstava byla do České databanky rekordů Agentury Dobrý den zaregistrována 30. listopadu 2010 v Lanžhotě.

Luboš Rafaj | Ing. Josef Vaněk | Miroslav Marek

AGENTURA DOBRÝ DEN

Krupobití v Lanžhotě roku 1845

Leoš Doskočil

Rozmary počasí mohly mít v minulosti mnohem závažnější dopad než dnes, neboť živobytí jednotlivce bývalo silně závislé na úrodě. Pro české země byl zvláště nepříznivý rok 1845, který byl mimořádně bohatý na dešťové srážky.

Toho roku 9. července se přihnalo nadvakrát do Lanžhota krupobití, o kterém se dochovala zpráva ve staré lanžhotské kronice: ***„…po polední o třetí hodině došlo takové krupobití, že mnoho potlúklo a o šesti hodinách došlo po druhé zas ešče větší tak, že všecko pole na čisto stlučené bylo, když došlo čas k mlátení, začali lidé mlátit, ale tuze smutně, lebo se sotva z mandela rži vymlátilo půl čtvrtiny rži, nic nebylo jenom erteple, ty přece narůstly, to bylo celé živobytí, to potlučené seno všecko zaorali a nic z teho nebylo, jenom samá tráva a vika*** (vikev – pozn. aut.), ***to bylo zas neštěstí pro nás, že sme s toho nic neměli.“***

Kromě Lanžhota je doloženo, že přinejmenším druhé ničivější krupobití zasáhlo taktéž sousední obce Kostice a Tvrdonice. Tvrdonické dobové zápisy popisují škody podobně. ***„Ječmen, oves, konopí, kukuřice, vikve ani mák nemohly být sklizeny, obilí bylo potlučené, v 5-6 klasech zůstaly jen 2-3 zrna.“*** Rovněž na vinicích byly hrozny a loubí poškozené a na stromech sloupána kůra.

Místní lidé byli naštěstí ochráněni od devastujícího hladomoru, v určité míře se ale hladu, a především chudobě přece jen nevyhnuli. Bída se plně projevila v zimě s příchodem nového roku 1846, jak zachytila už zmiňovaná lanžhotská kronika: ***„Nastal velký hlad u nás i taky po všecké zemi tak, že v Uhřích lidé hladem mřeli a velká drahota. Měřice rži*** (žito – pozn. aut.) ***byla za 7 zl., žito*** (pšenice – pozn. aut.) ***za 9 zl. a turkyň (***kukuřice – pozn. aut.) ***za 6 zl.“***

Text je zkrácenou a upravenou verzí článku, který byl otištěný v časopise Malovaný kraj 2020/3.

Fotbal ve stínu nemocí covid 19

Boris Didov, předseda
fotbalového oddílu TJ Sokol Lanžhot

Začala nová fotbalová sezóna, když ta poslední nám předčasně skončila už po podzimu vinou nemoci covid 19. A mužstvo skončilo na výborném třetím místě, hned za juniorkami Zbrojovky Brno a Jihlavy, B mužstvo na prvním – bohužel nepostupovém. Děti tabulku nevedou. Bylo přerušeno trénování, což je především pro děti velký problém, neboť už po 14 dnech ztrácejí cit pro míč a zapomínají to, co se naučily. Naopak jsme měli daleko víc času připravit a podsadit trávník, zrekonstruovat zázemí pro rozhodčí, a také novou kuchyň. To vše tentokrát na hlavním hřišti. Tak jako se mu-

sely zrušit všechny společenské akce, i my jsme museli zrušit tradiční Papučák.

Mnozí již určitě slyšeli, že jsme vystoupili ze společného sdružení FKM Podluží. V souvislosti s tím jsme vytvořili další mládežnické družstvo v Lanžhotě – mladší žáky, do kterých patří ročníky 08 a 09. Kluci budou v tomto ročníku hrát okresní soutěž a jako trenérskou dvojici jsme pro tuto kategorii získali Karolinu Salajkovou a Přemysla Kováře – asistenta u A mužstva. Tady bych chtěl ještě zmínit, že z ročníku 09 odešli kluci Surmanovi do Hodonína a jen doufáme, že se jim povede stejně dobře jako Václavu Uhrovi, který se dostal do Regionální fotbalové akademie Jihomoravského kraje. Všem moc gratulujeme a přejeme hodně štěstí v dalším fotbalovém působišti.

Další novinkou je tedy vystoupení našeho oddílu ze spolku FKM Podluží, jak jste jistě pochopili z předchozího odstavce. K této události se nebudu více rozepisovat, snad jen to, že pro vystoupení bylo všech deset členů výboru a vedl nás k tomu nesouhlas s vedením a fungováním celého spolku. Veškeré naše připomínky a náměty nebyly vůbec akceptovány a v tomto spolku jsme se již necítili jako rovnocenní partneři. Pokud bude mít někdo zájem o širší vysvětlení, rádi jej zasvětíme. Odmítáme ale naprosto výkřiky, že jsme tento spolek rozbili. Členství bylo dobrovolné a na základě toho jsme také dobrovolně vystoupili. A jak už to obvykle bývá, nejvíce křičí ti, co o tom neví nic. Nadále se budeme ubírat ke kvalitní výchově mládeže a ty nejlepší posouvat do lepších týmu, kde budou kluci dále fotbalově růst.

Závěrem bych ještě dodal, že plánů je mnoho, ke všem je třeba především peněz, ale můžeme říct, že zatím nám vše vychází díky podpoře města Lanžhot a lidem, kteří se o fotbal v Lanžhotě starají. Zase jsme se posunuli v revitalizaci tréninkového hřiště Pastviska, kde už je hotová fasáda. Dalším krokem by mělo být zavlažování a osvětlení tréninkové plochy, což by mělo být již v příštím roce hotové. Bohužel je úřední šiml

neúprosný a někteří spoluobčané čekají na každou chybu. Místo toho, abychom se snažili v Lanžhotě táhnout za jeden provaz a podporovat se navzájem.

Úplně nakonec bych chtěl poděkovat všem, co se o dění kolem fotbalu starají, ať už jsou to správci, pokladní, pořadatelé, důchodci – brigádníci, sponzoři, všichni trenéři; dále hráčům všech mužstev od mini dětí po B mužstvo, a hlavně fanouškům. Všech těchto lidí si moc vážíme, bez nich by to takto nešlo. Děkujeme všem za podporu.

Memorial Martina Mészárose

Josef Šesták

V sobotu 20. června 2020 se na kynologickém cvičišti Kynologického klubu Kostice konal 4. ročník Memoriálu Martina Mészárose. Tento závod je pořádán jako vzpomínka na výborného figuranta, pozitivního člověka a skvělého kamaráda. Závodu se i za velmi nepříznivého počasí zúčastnilo osmnáct závodníků, kteří soutěžili ve třech kategoriích dle mezinárodního zkušebního řádu. Závodilo se od nejnižšího stupně zkoušek až po nejvyšší.

Závod byl zahájen slavnostním nástupem v 8:00, kde byli soutěžící seznámeni s celkovým průběhem závodu a byla jim představena rozhodčí a figuranti. Celá akce se mohla pyšnit pozitivní náladou, přátelskou atmosférou a skvělou organizací, jedinou kaňkou tohoto závodu bylo nepříznivé počasí. Během celého závodu, bylo soutěžícím i divákům k dispozici skvělé občerstvení, které kynologickému klubu darovalo Řeznictví Hakalík.

V 15:00 se opět sešli všichni závodníci, aby minutou ticha uctili památku Martina Mészárose a vyslechli si slavnostní vyhlášení výsledků.

V kategorii BH zvítězil Filip Korman s Německým ovčákem Kamel Shepherds of Czyž, na druhém místě se umístila Blanka Přepechalová s Bílým Švýcarským ovčákem Zeus

Acabo Czech a třetí příčka patří Janě Jedličkové s Belgickým ovčákem Cira Jankari.

Kategorii GPr 1 ovládli domácí závodníci. Nejvyšší počet bodů získal Miroslav Hakala s Ysár Janův dvůr, druhý v pořadí se umístil Marek Hunkař s Bagyra Adonis Tomanland a stupně vítězů uzavíral Michal Juroška s Arigo Black Safir.

Kategorii GPr 3 překvapivě ovládly ženy a na stupni nejvyšším se usadila slovenská závodnice Diana Hausknechtová s Rottweilerem Cam Lib - Vach, na druhém místě se umístila Jana Mjakišová s Belgickým ovčákem Ari Tomanland, třetí příčka patřila Ivetě Jedličkové s Německým ovčákem Wurri z Kuřimského háje.

Byla vyhlášena nejlepší poslušnost, kterou předvedla s Wrrim Iveta Jedličková a nejlepší obranu předvedla dvojice Jana Mjakišová s Arim - Jrdou.

Závodníci byli oceněni věcnými dary, z tohoto důvodu patří zvláštní poděkování především sponzorům této akce, a to společnostem FITMIN, GAPPAY, DOG TRACE, APTUS, vinařství Čech, klenotnictví Opluštil, Dog Therapy centru, Řeznictví a uzenářství Hakalík, Filipu Kormanovi a v neposlední řadě Hance Mészárosové.

10. sezóna kuželek

Radek Janík

foto Radek Janík

Uliční liga v kuželkách ukončila svoji jubilejní desátou sezónu. Tak jako všechny dotčené soutěže, i kuželky musely přerušit svoji činnost z důvodu uzavření hospody U Bartošů kvůli nařízení vlády na covid-19. Toto proběhlo po uzavření základní části, které se již pravidelně účastní 16 družstev. Tuto část vyhrálo po parádním výkonu družstvo Amatérů, následované Hospodou a Hodináři. Po uvolnění opatření se dohrálo i play off, kde se již vítězi základní části tolik nedařilo. První příčku získalo družstvo Hospody U Bartošů, které ve finále porazilo Celníky. Soutěže se aktivně zúčastnilo 95 hráčů. Nejlepším hráčem co do průměru sražených kolků byl vyhlášen Blaha z vítězného týmu, následovaným Schromem a Turečkem. Nejlepší trojice žen je v pořadí Šimáčková, Maleňáková, Skryjová. Celkově bylo sraženo téměř 212 tisíc kuželek. Poděkování patří firmě Střechy Seďa, která celou soutěž finančně podporuje. Libor Seďa také předal vítěznému týmu putovní pohár. Poděkování také patří majitelům kuželny manželům Osičkovým. Tak Hodu zdar! A uvidíme se snad po lanžhotských hodkách na začátku nové sezóny již bez omezujících opatření.

Westernové závody v Lanžhotě

Marek Blažej

Jako již tradičně se poslední červencovou sobotu konal již 4. ročník westernových závodů v rychlostních disciplínách na rodinné farmě DELTA JANE v Lanžhotě. Tuto akci mohu směle nazvat největší sportovní koňáckou událostí letošního roku v břeclavském okresu. Důvody jsou zřejmé – většina akcí byla zrušena či přesunuta na následující rok.

Letošní rok je jiný – divný. Až mě zamrazilo, jak lehce někdo dokáže „zmrazit" život na celém světě, jak snadno lze lidem změnit jejich zvyklosti, chování i uvažování. Když jsme seděli 22. února na letošní výroční schůzi našeho spolku SWJ (Spolek westernových jezdců) a plánovali aktuální celoroční seriál závodů, nikdo z nás netušil, že ani ne do měsíce bude všechno jinak. Celkem jsme si odsouhlasili 7 závodů. Zahajovací závod v Moravské Nové vsi 16. května samozřejmě ještě neproběhl z důvodů platných restriktivních opatření. V ten den se alespoň náš spolek sešel u nás na farmě a domlouvali jsme se na možnostech, které připadaly v úvahu. Nakonec jsme se shodli, že nebudeme po celý zbytek roku pouze sedět doma na základě doporučené (nebo nařízené? – už si to nepamatuju) sociální distance, ale že uspořádáme alespoň 4 samostatné závody v průběhu léta. Nastavené podmínky nám dávaly možnost uspořádat sportovní venkovní akce, proto již 13. června proběhly první závody v Černčíně a 4. července v Žarošicích – Silničné.

S odstupem času jsem rád, že jsme závody uspořádali i v Lanžhotě. Nejen jezdci a jejich koně, ale i rekordní počet návštěvníků nás utvrdil v tom, že lze lidem bezpečně nabídnout krásné sportovní momenty a zážitky i v tak mimořádném období (dle mého názoru spíše v novém životním standardu nás všech).

foto Ladislav Tichý

V tomto roce přišla na naše závody i inspekce z Krajské veterinární správy, která potvrdila splnění všech stanovených podmínek svodu koní bez jediné připomínky.

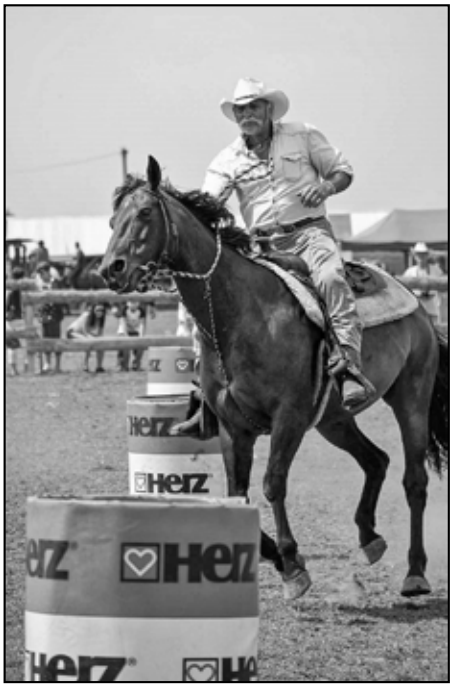
Letošních závodů se zúčastnil stejný počet závodníků jako v minulém roce - 14 jezdců v sedle, kteří změřili své síly celkem v šesti disciplínách. Opět nám večer před závody trochu zapršelo, takže se jezdcům začalo od kopyt prášit až v závěru sportovního dne. Celkovým vítězem se letos stala Radka Dohnalová z ranče SENNA ze Silničné. O první místo však musela zabojovat až v závěrečném rozstřelu s Denisou Kostelkovou v soutěžní disciplíně „klobouková". Jsem moc rád, že se letošních závodů aktivně zúčastnil i čestný předseda našeho spolku a zároveň nejstarší závodník Olda Zmeškal, který v srpnu oslavil již 74 let! Nejenže se v některých disciplínách umístil mezi prvními třemi, ale pěkným

dárkem pro něj jistě bylo i celkové vítězství jeho stájové parťačky Radky.

Následná večerní zábava pokračovala v duchu country písniček a několika dalších soutěží. Například hod kolejnicí (mimochodem taky sponzorský dar) vyhrál návštěvník až z Pardubic.

Rád bych tímto také poděkoval všem, kteří nám pomáhali letošní závody uspořádat, všem sponzorům a také všem návštěvníkům, kteří přišli závodníky podpořit a prožít příjemné letní odpoledne. Jsem rád, že přijíždějí i lidi ze vzdálenějších regionů Česka i Slovenska. Ceníme si i početné skupiny příznivců ze sousední obce, kteří přijeli i přesto, že se v tento den právě v jejich vesnici konalo slavnostní otevření nového sportovního klubu.

Již dnes se těšíme na pátý ročník westernových závodů, které máme naplánovaný opět na poslední sobotu v červenci.

Sportovní tábor

Martina Šestáková, Lenka Bačová, Igor Matuška

První srpnový týden jsme uspořádali již třetí sportovní příměstský tábor za účasti 30 dětí. Letos o proti minulým ročníkům, kdy si děti mohly vyzkoušet různé sporty pod vedením různých trenérů, byl tento zcela v naší režii.

Jelikož nám první tři dny počasí nepřálo, museli jsme trávit čas v hale. První a druhé dopoledne bylo zaměřené na atletickou průpravu, rozvoj a koordinaci pohybu. Třetí den byly na programu míčové sporty (fotbal, florbal, košíková) a práce s balónem. Čtvrtý den na dětech

byla znát už mírná únava, proto jsme jako loni navštívili sál městského úřadu, kde pod vedením vedoucí knihovny Jitky Petrlové a jejich pomocnic, jsme si odpočinuli u tvoření výrobků z různých materiálů. Po obědě ve školní jídelně jsme trávili odpoledne na fotbalovém hřišti na Šlajsi. Po poledním klidu už na nás čekali jen soutěže a hry. Poslední den, byl v plánu výlet, na který se asi všichni těšili nejvíc. Čekalo nás Zoo Hodonín a Jump Street, kde po hodině skákání na velkých trampolínách a atrakcích musely děti vyměnit oblečení a žádná únava už nebyla znát.

Byl to super týden plný sportu a zážitků.

Děkujeme všem zúčastněným za důvěru a podporu při organizaci - ZŠ Lanžhot, MěÚ Lanžhot, školní jídelně, knihovně Lanžhot a Sokolu Lanžhot.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1100 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petrlová, S. Hrubá - Markovičová, V. Hostinová, V. Tučková, J. Malá, L. Topolanská
Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: září 2020
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 4/2020 – 13. 11. 2020
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Zpívání ženských sborů - Letní zpívání

foto Jiří Kubík st.

Westernové závody

foto David Koberle a Ladislav Tichý

